Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 22 (841)

30 травня – 3 червня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Півсотні років на бойовому

8 стор.

Про зв’язківця “Сокола”, який ходив під вогняними зливами наче безсмертний

9 стор.

“Антонов” підняв у небо відновлений “Антей”

2 стор.

На Чернігівщині випробовували безпілотники

31 травня на полігоні 1-ї окремої танкової бригади Оперативного командування “Північ” (смт. Гончарівське) відбулись демонстраційні польоти безпілотних авіаційних комплексів національних та закордонних виробників.

Фахівці Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України та обслуги безпілотних авіаційних комплексів провели оцінювання стану та комплектації БпАК, уточнили польотні завдання, передпольотну підготовку, провели наземну перевірку працездатності апаратури БпАК та здійснили демонстраційні польоти.

За результатами демонстраційних польотів оцінено функціонування БпАК в умовах постановки завад каналам прийому сигналів СНС, стійкість взаємодії БпАК з наземними пунктами щодо можливості передачі та отримання сигналів (інформації) тощо.

Як підсумував начальник Воєнно-наукового управління Генерального штабу Збройних Сил України полковник Юрій Гусак, визначені завдання щодо випробувань виконані повністю, результати дають надію на краще.

За словами директора Департаменту озброєння та військової техніки Міністерства оборони України генерал-майора Романа Башинського, антитерористична операція в окремих районах Донецької та Луганської областей визначила актуальність розвитку безпілотних авіаційних комплексів в інтересах Збройних Сил України та інших військових формувань теми, а поштовхом до її проведення саме тепер стало рішення міжвідомчої комісії Ради національної безпеки і оборони України.

– З початку проведення АТО до Збройних Сил України передано близько 30 різних видів безпілотних комплексів. Під час випробувань у бойових умовах більшість з них підтвердила задекларовані характеристики. Але на теперішній час вони вже не задовольняють військових, – зазначив генерал-майор Роман Башинський.

Сьогодні у Збройних Силах України триває напрацювання єдиної позиції щодо тактико-технічних характеристик сучасних літальних апаратів, їх номенклатури для виконання різних бойових завдань.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Степан Полторак: "Професіоналізація армії та покращення бази полігонів – це пріоритетне завдання"

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак побував з робочою поїздкою на Львівщині. У Національній академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного очільник військового відомства провів робочу нараду щодо подальшого розвитку та удосконалення навчальної та матеріально-технічної бази Міжнародного центру миротворчості й безпеки та його структурних підрозділів.

– Однією з головних цілей Стратегічного оборонного бюлетеня є професіоналізація Української армії. Президент України поставив чітке завдання та визначив пріоритет щодо необхідності удосконалення навчальної та матеріально-технічної бази полігонів Збройних Сил України. А саме – створення відповідної інфраструктури, будівництва казармених приміщень та службового житла для військових, які постійно перебувають на полігонах. Для виконання цих завдань до кінця 2020 року буде виділено 500 мільйонів гривень на покращення навчальної та матеріально-технічної бази Міжнародного центру миротворчості та безпеки за стандартами НАТО, – наголосив Міністр оборони України.

Генерал армії України Степан Полторак заслухав командувача Сухопутних військ генерал-лейтенанта Сергія Попко, начальника Національної академії Сухопутних військ генерал-лейтенанта Павла Ткачука, а також керівників відповідних підрозділів, які доповіли конкретні плани щодо виконання завдань керівництва держави.

В рамках перебування у Львівському гарнізоні генерал армії України Степан Полторак поділився з представниками ЗМІ планами щодо покращення навчальної та матеріально-технічної бази полігонів Збройних Сил України.

– Наразі ми ведемо перемовини з іноземними колегами, які надають нам допомогу і порадами, і фінансовим ресурсом. Сподіваюся, що влітку, після проведення Саміту НАТО за участю Президента України, наші партнери з Альянсу нададуть нам допомогу, у тому числі, і для покращення матеріально-технічної бази. Зараз ми активно вивчаємо іноземний досвід, фахівці з країн Альянсу беруть участь у плануванні розвитку матеріально-технічної бази. В їхніх планах – допомагати нам у розбудові навчальної та матеріально-технічної бази для якісної підготовки підрозділів, – розповів Міністр оборони України.

Генерал армії України Степан Полторак підкреслив, що у Збройних Силах України буде створена власна школа інструкторів.

– Ці люди мають пройти відповідну підготовку з інструкторами країн Альянсу, а далі самостійно навчати наших бійців. Щоб наші інструктори якісно працювали, їм необхідно створити необхідні умови. Тому що жити у наметі протягом одного-двох років – це дуже важко. Ми запланували будівництво відповідної інфраструктури, де будуть створені нормальні умови для інструкторів. Ми будемо спрямовувати кошти, передбачені для цього бюджетом, залучати інвесторів, а також використовувати допомогу країн, які підтримують нас у прагненні якомога краще підготувати наші Збройні Сили України, – підкреслив генерал армії України Степан Полторак.

Відповідаючи на запитання журналістів, Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак розповів про плани будівництва нового військового містечка на полігоні Широкий лан на Миколаївщині.

– У червні ми плануємо приступити до будівництва військового містечка на полігоні Широкий Лан на п'ять тисяч чоловік. Це робиться для того, щоб підрозділи, які приходять на відновлення із району проведення АТО, могли розташовуватися в нормальних умовах і нормально готуватися до виконання подальших завдань. Наші бійці мають відпочити від бойової ситуації, тих завдань, які виконували на рубежі зіткнення. Тут будуть розташовані навчальні підрозділи та створені належні умови для інструкторів, які тут проживатимуть на постійній основі, – наголосив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

– Те, що ми плануємо зробити, – це загальний комплекс, де зможуть проводити навчання підрозділи до бригади включно.

За словами Міністра, Міжнародний центр миротворчості та безпеки Національної академії Сухопутних військ на Львівщині побудовано ще за радянських часів. І на ньому нераціонально використовуються навчальні місця, площі, на яких можна проводити навчання.

– Відтак, на полігоні не просто буде побудована належна інфраструктура. Вона буде прив'язана до навчально-матеріальної бази і буде зручною. Увесь навчальний процес буде комплексним і замкненим. Тобто, військовослужбовець, який проходитиме тут навчання, перебуватиме в умовах, максимально наближених до тих, в яких йому доведеться виконувати бойові завдання, – повідомив Міністр оборони України.

У ЗС України створять логістичну систему, сумісну зі стандартами НАТО

В рамках інформування громадськості щодо діяльності Підкомітету системи логістичного забезпечення та держзакупівель директор Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міноборони України полковник Володимир Гулєвич повідомив, що в контексті розвитку співпраці з організаціями НАТО Міністерство оборони України підписало Заяву про наміри щодо набуття Україною членства в Багатонаціональному координаційному центрі з питань логістики.

Вступ до цієї організації надасть нашим Збройним Силам можливість спільно зі збройними силами інших країн впроваджувати передові технології в рамках "розумної оборони" та розвивати складові системи логістичного забезпечення.

За його словами, за напрямом роботи групи "Розвитку єдиної системи логістики" підготовлений проект наказу Міноборони "Про затвердження основних положень логістичного забезпечення (логістичної доктрини) Збройних Сил України".

– Після прийняття Стратегічного оборонного бюлетеня, в документ вносяться останні корективи. Найближчим часом він буде поданий на затвердження Міністру оборони, – розповів Володимир Гулєвич.

Крім того, визначена структура, основні функції та завдання планувального органу логістики – Головного управління логістики Генерального штабу (J-4) та виконавчої структури – Командування сил логістики.

– Також в рамках пілотного проекту Трастового фонду НАТО з реформування логістики та стандартизації у Збройних Силах України випробуваний модуль з речового забезпечення автоматизованої системи управління обліком і рухом матеріально-технічних засобів, – повідомив полковник Гулєвич.

За напрямком створення автоматизованої системи управління обліком і рухом матеріально-технічних засобів спільно з фахівцями із США у Збройних Силах розпочато опрацювання технічних вимог та описи процесів організації закупівлі, постачання, отримання, зберігання, видачі та списання матеріально-технічних засобів.

– Запроваджено 30 стандартів і розроблено 25 технічних умов щодо форми одягу та польового спорядження, індивідуальних засобів захисту, які відповідають стандартам НАТО, – зазначив полковник Володимир Гулєвич.

Офіцер повідомив, що реалізація цих починань дозволить створити єдину, комплексну, необтяжливу в процесі управління, сумісну з логістикою країн-членів НАТО систему логістичного забезпечення Збройних Сил України, яка буде спроможна забезпечити готовність військ та органів управління до виконання завдань за призначенням.

"Антонов" підняв у небо відновлений "Антей"

Державне підприємство "Антонов" відновило і підняло в небо перший у світі широкофюзеляжний літак Ан-22 "Антей", побудований на авіапідприємстві в 1964 році.

Урочисте викочування літака в лівреї авіакомпанії "Авіалінії Антонова" відбулося на аеродромі підприємства. Літак, здатний перевозити великогабаритні вантажі масою близько 60 тонн, здійснив переліт на аеродром в Гостомель. Як очікується, в подальшому місцем його базування стане Лейпциг (Німеччина).

Коментуючи подію, перший віце-президент "Антонова" Олександр Коцюба сказав: "Цей літак повинен зайняти місце в нашому авіапарку. Замовлення на нього вже є. Зараз він виконає кілька контрольних польотів, а потім піде в перший комерційний рейс. Ми активно відновлюємо свої літаки і хочемо, щоб вони літали по всьому світу поряд з нашими новими продуктами".

На авіапідприємстві уточнили, що відновлення літака відбулось за рахунок наявних можливостей, були використані власні резерви держпідприємства. Уже за два тижні він полетить у перший рейс – перевозитиме вантажі в рамках програми співпраці з НАТО.

Своїми враженнями про подію поділився і льотчик-випробувач "Антонова" Юрій Курлін:

– Перше викочування літака відбулося в серпні 1964 року. А в лютому 1965-го він став на крило. Цей літак зробив фурор на авіавиставці "Ле Бурже" у 65-му. Якщо зараз він може працювати – він повинен працювати.

Підготував Андрій Яцик.

Фото Олега Бєлякова, Андрія Багірова.

Президент доручив вивчити можливості добудови другого літака Ан-225 "Мрія"

Президент Петро Порошенко взяв участь в урочистостях з нагоди 70-річчя від дня заснування конструкторського бюро під керівництвом О.К.Антонова.

Глава держави оглянув виробничі потужності підприємства ДП "Антонов", зокрема другий літак Ан-225 "Мрія", який зараз знаходиться на етапі виробництва. Президент поставив завдання прорахувати всі можливості, уважно вивчити ринок і доповісти йому щодо можливостей добудови літаків Ан-70 та "Мрія".

Глава держави поспілкувався з ветеранами заводу та екіпажем Ан-225 "Мрія", який нещодавно повернувся з Австралії, та подякував їм за популяризацію України в світі.

В свою чергу, екіпаж літака "Мрія" поділився з Президентом враженнями від візиту до Австралії: "Ми прилетіли в час, коли на Євробаченні перемогла Джамала, Австралія посіла друге місце. І тут прилітає "Мрія". Австралійці були в захваті від України".

Льотчики подякували Президентові за те, що він не забуває авіацію та подарували йому український прапор, який був на борту "Мрії" під час перельоту літака до Австралії.

Петро Порошенко пообіцяв, що цей прапор з автографами членів екіпажу та фотографією літака "Мрія" буде розміщено в кабінеті Президента.

Глава держави також поспілкувався з українськими воїнами – працівниками заводу, які пройшли службу в зоні проведення антитерористичної операції та повернулися на свої робочі місця.

Петро Порошенко подякував трудовому колективу заводу за незламну віру у відродження українського авіабудування та вручив високі державні нагороди співробітникам Державного підприємства "Антонов".

Серед нагороджених орденом "За заслуги" – Олег Богданов, який працює на ДП "Антонов" з серпня 1958 року. Брав участь у створенні практично всіх типів літаків "Ан" та їх модифікацій, у тому числі Ан-24, Ан-26, Ан-32, Ан-28, Ан-38, Ан-22. Особисто, зробив значний внесок для літаків короткого зльоту та посадки Ан-72, транспортного літака Ан-74, важкого військово-транспортного літака Ан-124, надважкого транспортного літака Ан-225 "Мрія" та літаків нового покоління: середнього транспортного літака короткого зльоту і посадки Ан-70, пасажирського турбогвинтового Ан-140 та сімейства реактивних регіональних турбореактивних літаків Ан-148, Ан-158, Ан-178.

Орден "Княгині Ольги" III ступеню отримала Наталія Центило. Пані Наталія почала працювати на ДП "Антонов" після закінчення Харківського авіаційного інституту у 1983 році інженером-конструктором, а згодом стала провідним інженером-конструктором, начальником бригади, начальником сектору. З 2011 року – начальник експериментально-дослідного відділу аеродинаміки. Досвідчений фахівець у галузі авіабудування. За її безпосередньої участі збудовані та випробувані дослідні зразки літаків Ан-124, Ан-70, Ан-72, Ан-74, Ан-38-100, Ан-32, Ан-140, Ан-148, Ан-158, Ан-178.

Всього до відзначення державними нагородами та почесними званнями представлено десять співробітників заводу.

Підготував Андрій Яцик.

Закупівлі в оборонній сфері тепер здійснюватимуться ProZorro

Президент Петро Порошенко підписав Закон України "Про особливості здійснення закупівель товарів, робіт і послуг для гарантованого забезпечення потреб оборони". Підписання закону відбулося під час зустрічі Президента з представниками Волонтерського десанту Міноборони.

В зустрічі Тетяною Домановою, Артуром Переверзєвим, Павлом Кірієнком, Анастасією Ковальовою та Вадимом Малородом. взяли участь генерал-армії Степан Полторак та Заступник Глави АП України Андрій Таранов.

"Сьогодні у нас справжнє свято. Місяці довгої боротьби за законодавче врегулювання і реформування процедури закупівель в Міністерстві оборони нарешті завершуються, – сказав Президент на початку зустрічі.

Цей закон остаточно врегульовує процедуру прозорого механізму державних закупівель. Він є надзвичайно важливим кроком до зміцнення обороноздатності країни, яка веде боротьбу проти агресора, що вторгся на нашу територію. З іншого боку – цей закон є потужним антикорупційним кроком.

Глава держави наголосив, що закон є оптимальним рішенням, яке поєднує специфіку оборонних закупівель з конкретністю, швидкістю та, головне, – прозорістю, яка означає підконтрольність витрат суспільству.

Він зазначив, що адаптована до оборонної сфери система ProZorro "відтепер буде мати остаточну прописку в Міністерстві оборони". При цьому він зазначив, що електронні торги, які вперше були презентовані в Адміністрації Президента і минулого року були лише експериментом, сьогодні стають обов'язковими на рівні закону для всіх.

В свою чергу, Міністр оборони Степан Полторак висловив переконання, що цей закон дасть можливість набагато ефективніше проводити закупівлі та здійснювати забезпечення Збройних Сил всім необхідним. Завдяки роботі з системою ProZorro у 2015 році економія склала 200 млн грн., а з початку 2016-го тільки на закупівлі продуктів харчування вже зекономлено майже 400 млн грн.

"Сьогодні практично всі закупки, які здійснюються Міністерством оборони, здійснюються системою ProZorro. Мені сьогодні приємно те, що робота Волонтерського десанту, експеримент, який був у Міністерстві оборони, став програмою дії Уряду", – сказав Степан Полторак.

Глава держави також звернув увагу присутніх на питання прийомки готової продукції. "Якість – важливе питання, і треба позбавити можливостей недобропорядних постачальників демпінгувати, за рахунок цього вигравати, а потім постачати брак", – наголосив Президент на необхідності підвищення відповідальності таких постачальників, включно із кримінальною.

У свою чергу, волонтер, один з авторів-розробників закону Тетяна Доманова, зазначила, було дуже складно приймати цей документ, тому що Верховна Рада не чула. Загалом – шість разів було провалено голосування, навіть за виключення його до порядку денного. Волонтер подякувала Президентові, Міністру оборони та тій частині патріотичних народних депутатів, які підтримали закон і відстоювали його до кінця. "Я думаю, що з такою кількістю людей ми побудуємо справжню, незалежну, вільну Україну", – сказала вона.

На завершення зустрічі Президент зазначив, що сьогодні робиться усе для того, щоб прибрати можливість неконкурентного забезпечення оборонної сфери. "Це стосується не лише ЗСУ, а й Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки, Національної гвардії, Прикордонників, всіх силових підрозділів", – наголосив Петро Порошенко.

"Завод 410 ЦА" готовий перевести транспортну авіацію на стандарти НАТО

Державне підприємство "Завод 410 цивільної авіації" отримало сертифікат відповідності НАТО AQAP 2120 на модернізацію літаків Ан-26 під стандарти Альянсу.

Сертифікат дозволяє підприємству забезпечити переведення української транспортної авіації на стандарти НАТО, як передає Військова Панорама з посиланням на "Ділову столицю".

Протягом 2015 року підприємство виконало роботи з ремонту та технічного обслуговування близько десятка літаків сімейства Ан Військово-Повітряних і Військово-Морських Сил ЗСУ, Національної гвардії, Державної служби з надзвичайних ситуацій України, а також Міноборони Угорщини.

У квітні цього року ДП "Завод 410 ЦА" підписав контракт з ВПС Єгипту про технічне обслуговування і адаптацію трьох літаків Ан-74 під вимоги країни-замовника і веде переговори з потенційними клієнтами з країн-членів НАТО.

За даними видання, чистий прибуток підприємства за минулий рік перевищив 48 млн грн. Загальна сума доходів ДП від усіх видів діяльності склала 2 млрд грн, або на 114% більше, ніж у 2014 році.

Ан-178 вперше політав на міжнародній виставці

1 червня 2016 р. в Берліні відкрився міжнародний авіасалон Berlin Air Show ILA-2016. Делегацію ДП "Антонов" на виставці очолив Президент компанії Михайло Гвоздьов.

До уваги учасників виставки фахівці підприємства представили новий транспортний літак Ан-178, а також інші програми транспортних літаків та літаків спеціального призначення.

За несприятливих погодних умов – дощу та низької хмарності, організатори виставки дозволили виконати польоти лише двом літакам – німецькому транспортному A400M та українському Ан-178, який став дебютантом льотної програми міжнародної виставки. Коли погода покращилася, польоти продовжилися за графіком.

Можливості Ан-178 у хмарному небі Берліна продемонстрував екіпаж випробувачів у складі командира повітряного судна – Андрія Спасібо, другого пілота Сергія Трошина та провідного інженера з льотних випробувань Миколи Сидоренка. Літак виконав елементи вищого пілотажу: розвороти ліворуч та праворуч, горизонтальний проліт на мінімальній швидкості з виконанням "гірки", вихід з неї в правий крен та подальший захід на посадку.

Раніше – на авіасалонах Le Bourget-2015 (Франція) та Dubai-2015 (ОАЕ) – Ан-178 був представлений лише на статичній стоянці. В програмі роботи делегації ДП "Антонов" на ILA-2016 – проведення зустрічей з представниками західних компаній.

Фото Віталія Несенюка.

“Якщо поряд падають снаряди, вчишся в рази швидше”

Розбомбленими дорогами сходу носиться автомобіль для евакуації – передати медикаменти, оглянути бійців, надати допомогу, супроводити колону, а головне – встигнути. Цей автомобіль заїжджає туди, куди інші не можуть. Він рятує тоді, коли в інших опускаються руки. За кермом – парамедик “Шаман”. Про хоробрість “Шамана” ходять легенди. Під Донецьким аеропортом за чотири дні через нього пройшли більше ніж півтори сотні бійців.

- За освітою ви економіст. Важко було перекваліфікуватись на медика?

- Чомусь всі шукають якийсь глибокий сенс в тому, як можна в мирному житті займатись одним, а в умовах війни почати робити кардинально інші речі. Насправді, якщо поряд падають снаряди, вчишся в рази швидше. І знання засвоюються моментально. Звісно, розумієш, що права на помилку немає, та насправді навчитись надавати першу медичну допомогу може абсолютно кожна людина. Перекваліфікація триває і тепер. Неможливо вивчити все, хоч ми в принципі стикаємось з одним і тим же профілем – кульові, мінно-вибухові, уламкові травми, переломи, полі травми, гемоторакс, пневмоторакс.

- Було в кого вчитись? До кого приходити за порадою?

- Так, маю знайомих медиків, до яких можна було звернутись за допомогою. Іноді на допомогу приходив інтернет. Яким би повільним він не був, все одно часом працював. Читав рекомендації, дивився відео, як зробити ту чи іншу маніпуляцію. Два рази я був на тренінгах, але якось не дуже пішло. На другому я пішов вже через п'ятнадцять хвилин, коли на паркеті почали показувати, як тягнути пораненого на боку – без амуніції, в футболці. Я не витримав, навішав на себе кілограмів сорок спорядження і кажу: “Ну давай – тягни”. Тренер кілька метрів мене протягнув і спотів… А на війні ж паркету немає.

- Що найбільше шокувало на фронті?

- Тим, що у нас усе з крайнощів в крайність. Хтось прийшов на рік воювати, показує себе героєм, біжить попереду паровоза, стріляє, гранати кидає, часто забуваючи про міри безпеки і інстинкт самозбереження. А хтось сидить в окопі і думає – ось один день пройшов, вже не 365 днів, а 364…

- Підраховуєте скільки людей врятували?

- Якийсь час я вів журнал допомоги, у який фіксував усю інформацію, але надовго мене не вистачило. Записав більше п'яти сотень людей. Це і цивільні, і представники Збройних Сил, і люди, що служили в СБУ. Найбільш інтенсивний період був поблизу Донецького аеропорту. За чотири дні тоді через нас пройшли 157 чоловік, не рахуючи загиблих. Спати тоді вдавалось лиш по годині-дві на добу. В Дебальцеві також було багато роботи. Якось за кілька годин довелось зробити сім поїздок з Дебальцевого до Артемівська. Носились, як навіжені.

- Сім'я з розумінням ставиться до вашої відсутності вдома?

- Війна вкрала у мене дуже багато часу і можливостей, не давши мені бути разом з сином і дружиною. Коли мене не було, син зробив перший крок, сказав перше слово. Все, чому я міг радіти в той момент, так це почути рідний голос у телефоні чи побачити фото, якщо пощастить з інтернетом. Пам'ятаю, коли сину виповнився рік, а ми тоді стояли під Дебальцевим. Хлопці з блокнота дізнались про свято і принесли невеликий іграшковий автомобіль в коробочці, попросили передати іменниннику. Вдячний своїй дружині за терпіння і силу.

– Підтримуєте зв'язок з врятованими бійцями?

- Насправді бійців, з якими я продовжую спілкування, не так багато, але вони є. В основному, це люди, з якими стикнулись під час гучних боїв, в аеропорту, Дебальцевому, Вуглегірську. Траплялось чимало ситуацій, коли відлік йшов на хвилини, і шансів на порятунок практично не було. Таких бійців просто неможливо забути.

- Не шкодуєте, що так круто змінили своє життя?

- Звісно, що ні. Можу сказати, що за час війни я змінився. По-перше, почав менше спати, більше працювати, по-друге, загострилось почуття справедливості. Коли опиняєшся у мирному місті і бачиш, що тут відбувається, то розумієш, що справедливості просто немає. Хтось може спати в полі в спальнику, а хтось сидить тут, ходить на дискотеки, випиває в барах, хоч людині ніщо не заважає іти служити – хтось відкосив, хтось заховався.

- Що в першу чергу потрібно змінити в системі військової медицини?

- В АТО дуже велика проблема зі своєчасною евакуацією поранених бійців. По-перше, немає для цього достатньо броньованого транспорту, щоб можна було забирати поранених прямо під час бою. По-друге, є бюрократичні моменти. Наприклад, там, де йде інтенсивний бій, є тільки одна швидка, а на “тихому” секторі – п'ять. І для того, щоб відправити підкріплення та перейти на іншу ділянку фронту, треба брати дозволи.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Військові обрії молодих медиків

У Харківському національному медичному університеті відбувся ритуал складання Військової присяги на вірність українському народові понад 120-ма випускниками кафедри медицини катастроф та військової медицини.

– Протягом останніх чотирьох із половиною років студенти ХНМУ та Національного фармацевтичного університету вивчали справу військового лікаря. Напередодні хлопці та дівчата успішно пройшли військово-навчальні збори на базі військових частин Збройних Сил України. З подоланням останнього рубежу вони довели свою готовність носити офіцерське звання, – розповів начальник військової кафедри полковник медичної служби Сергій Демяник.

На військовому ритуалі були присутні ректор ХНМУ Володимир Лісовий, проректор Національного фармацевтичного університету Каріна Іванова, представники громадських та ветеранських організацій, батьки і близькі випускників військової кафедри.

– Справа лікаря – це героїчна професія, а спеціальність військового медика – удвічі доблесна. Усі винуватці урочистостей є патріотами своєї держави. Адже у цей непростий час ніхто з них не залишив своїх планів щодо військового майбутнього. Знайте ж, що ми, старші покоління цілителів, пишаємося вами і бажаємо тільки перемог в усіх починаннях на користь людей, – зазначив у вступній промові Володимир Лісовий.

Найближчим часом випускників кафедри медицини катастроф та військової медицини оцінять під час проведення комплексного державного іспиту, за підсумками якого їм присвоять військові звання “молодший лейтенант медичної служби”.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

Бойовий кулак українських бронемашин

Закінчення. Початок у номері №21.

"Кіборг"

"Кіборг" – керований бойовий модуль, призначений для вогневого ураження особового складу, легкоброньованих цілей, а також інженерних споруд противника. Новинку представило ПАТ "Завод "Ленінська кузня". Модуль уніфікований, тому його можна встановлювати на легкоброньовані бойові машини.

"Кіборг" оснащений озброєнням підвищеної потужності, блоком дистанційного керування вогнем та оптичною системою виявлення цілі, зокрема за допомогою тепловізора в повній темряві чи за поганих погодних умов. Твердоелементна гіроскопічна система стабілізації модуля захоплює й утримує ціль, навіть коли автомобіль рухається зі швидкістю до 20 кілометрів на годину. Прицільний вогонь ведеться на відстані до 2 000 метрів. Виявлення цілі, наведення зброї та відкриття вогню здійснюється за допомогою джойстика через монітор.

"Блік-2"

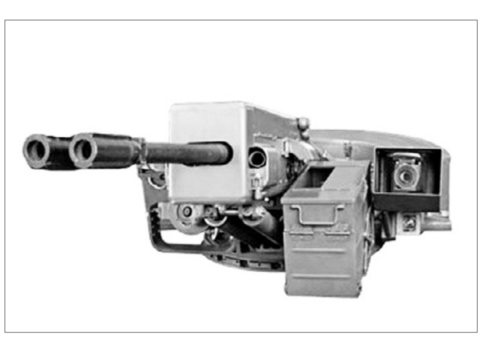
"Блік-2" – український кулеметно-гранатометний комплекс, призначений для ураження живої сили противника, транспортних засобів і наземних об'єктів. Бойовий модуль "Блік-2" був розроблений силами державного підприємства "Київський бронетанковий завод" на замовлення державного концерну "Укроборонпром". Модуль був створений для установки на колісній або гусеничній транспортній базі, а також на стаціонарних об'єктах. Вперше публіці цей комплекс показали 11 вересня 2014 року на виставці "ADEX-2014" в Азербайджані. За час експлуатації "Блік-2" зарекомендував себе як якісний комплекс. Його озброєння – 12,7-мм та спарений з ним 7,62-мм кулемети, 30-мм гранатомет. Розробники передбачили можливість здійснювати стрільбу по повітряних цілях, що летять на висоті до 1000 метрів.

Управління "Блік-2" – дистанційне за допомогою пульта. Максимальна відстань до комплексу під час керування становить 50 метрів. Додатково "Блік-2" комплектується оптичним телевізійним прицілом, що забезпечує поле зору в 47 градусів. Сьогодні комплексом "Блік-2" укомплектовано кілька бойових машин "Дозор-Б", які проходять випробування.

"Вій"

Основним озброєнням БМ "Вій" є спарена 23-мм авіаційна гармата ГШ-23Л, яка має дальність стрільби близько 2000 м з великою скорострільністю (до 3400 пострілів на хвилину).

Для управління вогнем на модулі встановлено оптико-телевізійний приціл ОТС-20.01 розробки ДП "НДІ "Квант", який дозволяє виявляти і розпізнавати техніку противника на відстані до 4000 м удень і 900-1100 м вночі. Також на модулі встановлено зенітний приціл ПЗУ-5, який також виконує роль резервної системи прицілювання і наведення. Крім того, за необхідності, БМ "Вій" може бути оснащений додатковим обладнанням, таким як далекомір, тепловізор, а також 7,62 мм кулемет (типу КТ).

Дистанційно керований бойовий модуль "Вій" може бути встановлений на легкі броньовані машини, і використовуватися для ураження середньоброньованих цілей, вогневих точок, живої сили противника і повітряних цілей типу завислий вертоліт.

Відпрацьовано схему установки БМ "Вій" на бронетранспортер "Дозор-Б".

"Буг"

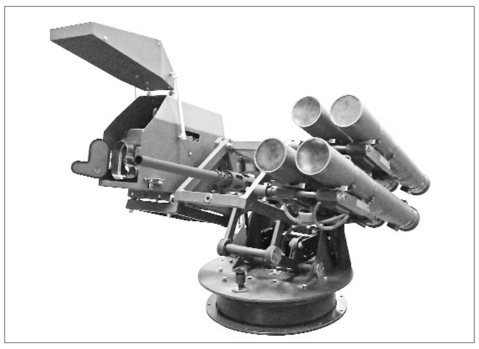
Бойовий модуль "Буг" розроблений в рамках модернізації БТР-70 фахівцями Миколаївського бронетанкового заводу.

Модуль зберіг штатне озброєння – 14,5-мм кулемет КПВТ (прицільна дальність 2000 м та боєкомплект 500 патронів), та спарений з ним 7,62-мм кулемет ПКТ (прицільна дальність 1500 м і боєкомплект 2 000 патронів). Крім того, на модулі встановлено автоматичний гранатомет АГ-17 (прицільна дальність 950 м, боєкомплект 116 гранат). А також – протитанковий комплекс "Бар'єр" (прицільна дальність 75-5000 м, боєкомплект 4 ракети) та систему маскування машини 902В, здатну здійснювати постановку димової завіси на дистанції 200-350 м (кількість пускових установок 6).

"Сармат"

КБ "Луч", відоме своїм високоточним ракетним озброєнням, розробило власний бойовий модуль "Сармат", оснащений великокаліберним кулеметом КТ-12,7 та протитанковими ракетами. В залежності від модифікації, це можуть бути дві ракети РК-2С із дальністю польоту у 5 кілометрів, або чотири РК-3, які вражають цілі на відстані до 2,5 кілометрів. Ефективність ракет комплексу повністю збігається із ПТРК "Скіф" і забезпечує знищення цілі типу танк, оснащеної системами створення активних перешкод.

Прилад наведення призначений для забезпечення наведення на ціль на відстані до 5500 м і керування польотом ракети. До складу приладу наведення входять телевізійні канали вузького і широкого поля зору, далекомір, лазерний канал керування ракетою. На вимогу замовника прилад наведення комплектується тепловізором.

Підготував Андрій Яцик.
"Крила України".

Назва	"Кіборг"	"Блік-2М"	"Вій"	"Буг"	"Сармат"
Маса, кг	Нема даних	450		530	410
Озброєння (основне)	Кулемет 12.7-мм	12.7-мм кулемет НСВТ	ГШ-23Х2	14.5-мм КПВТ	КТ – 12.7-мм
Боєкомплект, шт.	Нема даних	150	250	500	Нема даних
Озброєння (додаткове)	УАГ-40	Кулемет КТ-7.62, КБА-117 (АГ-17), 1 ПУ ПТРК "Корсар"	-	Кулемет КТ-7.62, АГ-17, 2 ПУ ПТРК "Конкурс"	4 ПУ ПТРК "Корсар"
Боєкомплект, шт. Кулемет, АГ	Нема даних	250 – 7.62-мм 29	-	2000 – 7.62-мм 4 ПТРК "Конкурс"	
СПЗ		-	-	СПЗ Лінкей	Нема даних
Стабілізатор	+	-	-	-	-
Особливості	БРДМ-2, ГАЗ-66, "Вепр"	Дистанційно керований через пульт на відстані до 50 м	Бойовий модуль дозволяє вести вогонь чергами від 4 до 32 пострілів.		
Розробник	ПАТ "Завод "Ленінська кузня"	Київський бронетанковий завод	Українська компанія Westan Group Associates LTD	ДП "Миколаївський бронетанковий завод"	ДП "ДККБ "Луч"

М'янма хоче закупити більше БТР-3У

Збройні сили М'янми зацікавлені в продовженні співпраці з Україною у сфері виробництва сучасної колісної бронетехніки. Країна розраховує закупити ще більше українських бронетранспортерів, які відмінно зарекомендували себе під час прикордонної кризи з Китаєм на початку 2015 року.

Як відомо М'янма стала одним з покупців нових українських бронетранспортерів БТР-3У, коли уклала в 2003 році перший контракт на поставку десяти колісних бойових машин. Після отримання першої дослідної партії було прийнято рішення про організацію ліцензійного виробництва з українських машинокомплектів вже безпосередньо на території М'янми.

За непідтвердженою інформацією, на даний момент в М'янмі було вироблено близько 50 бронетранспортерів з опціоном ще на стільки ж. Варто зазначити, що частина бойових машин БТР-3У оснащується противокумулятивними екранами.

БТР-3 – сучасний український бронетранспортер, розроблений Харківським конструкторським бюро з машинобудування імені О.О.Морозова. Машина є подальшим розвитком конструкції БТР-80.

Слід зазначити, що бронетранспортер БТР-3 став справжнім хітом української оборонки, який поставляється у декілька країн світу, зокрема в Таїланд, Азербайджан, Нігерію, ОАЕ, Судан, Чад тощо. БТР призначений для транспортування особового складу мотострілкових підрозділів і їх вогневої підтримки в бою та використовується для оснащення підрозділів, здатних вести бойові дії в різних умовах, у тому числі в умовах застосування противником зброї масового ураження.

"АвтоКрАЗу" подовжено статус спецекспортера

ПАТ "АвтоКрАЗ" отримало подовження повноважень на право експорту автомобілів КрАЗ військового призначення та імпорту товарів військового призначення для потреб власного виробництва до 1 червня 2019 року.

Ці повноваження підтверджує документ, виданий Державною службою експортного контролю.

Статус спецекспортера був отриманий "АвтоКрАЗом" згідно з постановою Кабінету Міністрів України №1283 від 31 жовтня 2007 року. Ці повноваження дозволяють підприємству здійснювати безпосередню міжнародну передачу військових товарів без залучення державних спецекспортерів.

Міжнародний День миротворців ООН у Ліберії

Українські військові долучилися до урочистостей з нагоди Міжнародного дня миротворців ООН, котрі відбулися у штабі Місії в Монровії. В цей день вітають не лише тих, хто виконує або виконував завдання під блакитним прапором ООН, але і вшановують усіх, хто віддав своє життя у боротьбі за справу миру.

Починаючи з 2003 року, 238 миротворців загинули у Ліберії, серед них і 6 українців. У пам'ять про них Спеціальний представник Генерального секретаря ООН у Ліберії Фарід Заріф та Міністр оборони Республіки Бровні Самукай поклали вінки.

Містер Бровні Самукай також розповів, що завдяки миротворцям ООН у країни з'явилася надія на краще майбутнє. Все, чого Ліберія досягла, так чи інакше пов'язано з діяльністю блакитних шоломів. За словами урядовця, внесок, котрий Організація Об'єднаних Націй зробила у розвиток ліберійської нації, не повинний і не буде забутий.

На церемонії Україну представляла прапороносна група військовослужбовців 56-го окремого вертолітного загону. Завершились урочистості підняттям прапора ООН та національного стягу Республіки Ліберія.

Павло Ковальчук.
Фото автора.

Під стягом ООН

29 травня в Україні відзначався Міжнародний день миротворців. У частинах Повітряного командування "Захід" проходять військову службу військовослужбовці, які з честю і гідністю виконували та продовжують виконувати завдання з дотримання безпеки у світі.

За роки існування військових частин повітряного командування офіцери та прапорщики об'єднання – найбільш досвідчені спеціалісти свого фаху – надавали військову допомогу як військові радники в розбудові та удосконаленні теоретичних знань і практичних навичок експлуатації та бойового застосування техніки і озброєння в багатьох країнах світу. Зокрема – в Алжирській Народно-Демократичній Республіці, Арабській Республіці Єгипет, Боснії та Герцеговині, Демократичній Республіці Афганістан, Демократичній Республіці В'єтнам, Корейській Народно-Демократичній Республіці, Монгольській Народній Республіці, Народній Республіці Ангола, Народно-Демократичній Республіці Ємен, Німецькій Демократичній Республіці, Польській Народній Республіці, Республіці Замбія, Республіці Зімбабве, Республіці Куба, Республіці Чад, Сірійській Арабській Республіці, Соціалістичній Народній Лівійській Арабській Джамахирії, Угорській Народній Республіці, Чехословацькій Соціалістичній Республіці, Югославії, Республіці Ірак, Сьєрра-Леоне, Республіці Ліван, а також в усіх державах – колишніх республіках СРСР.

За високий професіоналізм, сумлінне виконання службових обов'язків, зразкову військову дисципліну та з нагоди святкування Міжнародного дня миротворців Організації Об'єднаних Націй військовослужбовці, які відзначились під час виконання завдань з підтримання миру та безпеки в інших країнах, були нагороджені почесними грамотами командира Повітряного командування "Захід".

Ірина Баранова.

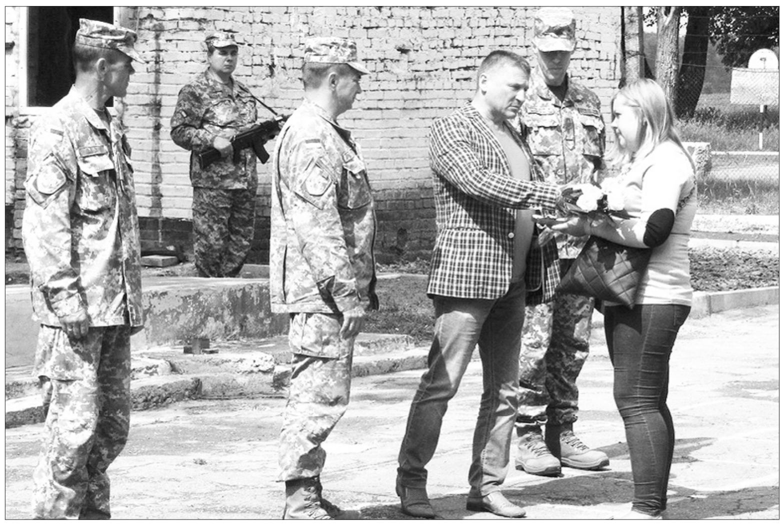
Плюс 11 відзнак

За особисту мужність і героїзм, проявлені під час виконання спеціальних завдань в ході антитерористичної операції, зразкове виконання військового обов'язку, вірність Присязі та високий професіоналізм відзнакою Міністра оборони України нагрудним знаком "За військову доблесть" нагороджено трьох офіцерів Повітряного командування "Захід". Ще один офіцер отримав відзнаку "Знак пошани".

Також до восьмох адресатів, які відзначились в зоні проведення АТО, дійшли заслужені нагороди від начальника Генерального штабу: 7 офіцерів нагороджені медаллю "За досягнення у військовій службі" II ступеня, а медаль "За взірцевість у військовій службі" отримав військовослужбовець військової служби за контрактом.

Щиро вітаємо наших воїнів із заслуженими нагородами!

Прес-центр Повітряного командування "Захід".

Нагороди "За мужність" отримують дружини загиблих Героїв

30 травня 2016 року в підрозділі зенітної ракетної бригади Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України вдові солдата Леоніда Козороза, який загинув під час виконання бойового завдання в зоні проведення антитерористичної операції, вручили нагороду "За мужність" III ступеня (посмертно).

На мітингу були присутні керівний та особовий склад підрозділу і бригади, представники Броварської районної ради та духовенства.

Начальник штабу частини полковник Валентин Стогній висловив слова скорботи та шани вірному захиснику України – Леоніду Козорозу. Присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять про нього та всіх, хто загинув, захищаючи рідну Батьківщину. Настоятель місцевого православного храму отець Сергій провів молебень за упокій душі загиблого.

Також за виконаний обов'язок в зоні проведення антитерористичної операції вручили знак пошани від Броварської районної ради старшому солдату Івану Галатюку, який минулої п'ятниці разом з іншими військовослужбовцями повернувся до місця постійної дислокації військової частини.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Із прапором та бойовою гітарою…

До зенітної ракетної бригади Повітряного командування "Центр", що дислокується на Київщині, повернулась чергова ротація із зони проведення антитерористичної операції.

Протягом трьох із половиною місяців, починаючи з кінця лютого, воїни виконували бойові завдання із захисту нашої Батьківщини.

Під час проходження служби в зоні бойових дій, військовослужбовці виконували завдання щодо охорони вертолітної смуги, спостереження за безпілотними літальними апаратами, а також охороняли позиції у складі розрахунків.

Повернулись хлопці живими, здоровими та змужнілими. За вірність Військовій присязі та зразкове несення служби командування нагородило захисників української землі грамотами та подяками. Додому хлопці повернулись у гарному настрої, з українським стягом та своєю бойовою гітарою.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Речі, що рятують життя

Як мало, виявляється, нам потрібно, щоб врятувати життя собі або побратиму, добути їжу чи вижити в екстремальних умовах. У тому числі, і на війні. Для бійців на передових лініях оборони незамінним у побуті став браслет виживання з паракорду. Це не просто стильна чоловіча прикраса, а насамперед 3-4 метри паракорду – надміцної нейлонової мотузки, у серцевині якої знаходяться 7 витих мотузочків. Браслет при потребі швидко розплітається, а застосування для 4-х метрів паракорду можна знайти різноманітне.

Волонтерська група "Браслети виживання для армії" займається плетінням цих аксесуарів уже два роки, і за цей час нараховує рекордну кількість готових виробів – понад 200 тисяч. Якщо враховувати, що група невелика – близько 20 постійних учасників, то це вже майже промислові масштаби виготовлення браслетів.

Олеся Стужук, одна із найактивніших волонтерів групи,

детальніше розповіла нам про їхню справу.

– Все розпочалося з того, що у травні 2014 року ми шукали, яким волонтерством зайнятися. На руці свого знайомого побачили браслет виживання. Оксана Ковальова з'ясувала, що це таке, як його роблять. Скинулися грошима, долучили знайомих, покликали друзів і з ними наплели аж 20 штук. Це була величезна партія на той час.

– В які підрозділи пішла перша партія?

– За допомогою Катерини Кишкар ми передали браслети в батальйон "Донбас", адже не знали напевно, чи приживуться вони серед українських вояків. Катя поділилася ще й з 72-ю бригадою. А потім прийшли відгуки від хлопців, що це – класна річ. Тоді ми створили сторінку й узялися за плетіння, вийшовши з часом вже на новий рівень.

– Яка кількість учасників такої ініціативи?

– Поступово (до грудня 2014) сформувалася група, приблизно 20 осіб, склад якої досі практично незмінний, бо дівчата, навіть якщо й займаються іншою волонтерською діяльністю, приходять на плетіння або беруть так зване "домашнє завдання" – плетуть удома.

– А є представництва групи в інших регіонах, чи тільки в Києві? Як багато охочих долучитися до цього процесу?

– Ми київська група, хоча браслети роздаємо волонтерам по всій Україні. Охочих долучитися багато, але змушені відмовляти, бо забезпечити всіх роботою, на жаль, не можемо.

– Є спонсори, чи все купуєте самі?

– Спонсорів немає, ми самі скидаємося грошима на необхідні речі. Маємо рахунок, на який люди скидають гроші. Також беремо участь у благодійних аукціонах і ярмарках (речі надають як дівчата-рукодільниці, так і небайдужі, які хочуть допомогти таким чином). В результаті назбируємо на паракорд, фастекси (пластикова застібка) й скоби.

– А на благодійних аукціонах продаєте тільки браслети чи ще якісь вироби?

– І браслети, і пояски від Ганни Довбах, і книжку Олександра Ірванця з автографом автора, який віддав її нам, щоб продали. Зібрані гроші також пішли на паракорд.

– Проводите ще якісь акції, крім аукціонів?

– Робили весняний ярмарок. На ньому брали участь поети й майстри хенд-мейдери. Всі зібрані кошти передали для допомоги фронту.

– Скільки всього сплели браслетів за два роки?

– Уже понад 200 000 штук!

– Ви вражаєте масштабами виробництва. Яким підрозділам допомагаєте?

– В нас не цільова допомога. Хто з волонтерів звертається, тим, виходить, і допомагаємо. А це і 28-ма, 128-ма, 72-га бригади, "Альфа", батальйон Кульчицького, медики і багато-багато інших. Нас не стільки номери бригад цікавлять, скільки специфіка діяльності: танкісти, артилеристи, піхота, розвідка, медики, спецпідрозділи – від цього залежить різновид застібки, яку ми чіпляємо до браслетів.

– Можете пояснити специфіку?

– Для тих, хто біля або в машинах, – краще фастекс. Спецпідрозділи, розвідка і медики просять скобу або карабін, бо це додатковий інструмент, щоб зняти розтяжки або витягнути пораненого.

– Кого з волонтерів можете назвати, хто найактивніше допомагає вам або замовляє вашу продукцію?

– Допомагають усі, як у кого коли виходить. А з волонтерами, із тих, хто найдовше з нами, то це Катерина Коваль, Марина Комар, Тетяна Корбут, Тетяна Єсаулова, Борис Пенчук, Борис Пелех, Захарич, Єгор Карпенко, Річард Горда, КСС, Бойові бджоли, Доброволія і ще багато-багато окремих волонтерів і волонтерських груп. Та й часто залежить від волонтерських маршрутів. Нема в нас такої стабільності, щоб у цьому ми могли якусь статистику вивести.

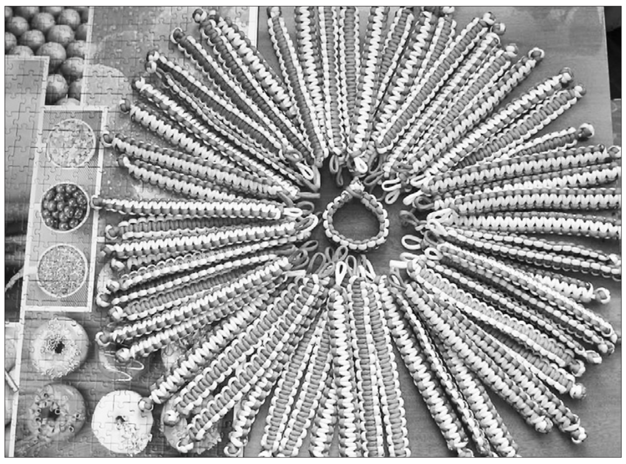
– Я так розумію, учасники вашої групи працевлаштовані, а плетіння браслетів – додаткове заняття у вільний час?

– Так, усі мають роботу й сім'ю. Дехто волонтерить у кількох проектах одразу. Тож збираємося 2 рази на тиждень увечері. Дівчата приносять виконане і беруть нові матеріали. В цей час і волонтери можуть узяти браслети для того, щоб передати їх за потребою бійцям.

– Місцезнаходження – Кнайп-клуб Купідон?

– Так, ми збираємося в кав'ярні, бо іншого місця для збору не маємо. Будемо дуже раді і вдячні всім бажаючим долучитися до нашої ініціативи, особливо – за допомогу при закупівлі матеріалів.

Ярослава Зоріна. "Крила України".

А тепер детальніше про сферу застосування так званого браслета виживання:

Медичне застосування:
- джгут для зупинки кровотечі;
- зашивання рани (використання витих мотузочок серцевини паракорду);
- виготовлення шини для зламаної кінцівки, ноші для поранених;
- витягання пораненого з-під обстрілу;
- зубна нитка.

Для здобування їжі:
- волосінь для риболовлі;
- тятива для лука;
- виготовлення пастки для тварин\пташок;
- підвішування їжі, аби її не поцупили тварини.

Ремонт та вдосконалення речей:
- ремонт поламаного устаткування, прив'язування деталей;
- заміна або виготовлення ручки для сумки чи іншого вантажу;
- виготовлення темляків для речей (зброя, техніка тощо);
- виготовлення ременя для носіння чогось за спиною (зброї, рюкзака тощо);
- обмотка руків'я саморобної зброї.

Ремонт одягу, взуття:
- виготовлення ременя чи підтяжок для штанів;
- шнурки для берців або іншого взуття;
- заміна зламаних "собачок" у блискавках.

Виживання:
- побудова укриття, палатки, куреня, тенту тощо;
- отримання вогню;
- виготовлення списа, лука, плота, снігоступів;
- виготовлення системи сповіщення про непроханих гостей.

Екстремальні ситуації:
- підйом, спуск людини (паракорд витримує динамічне навантаження понад 200 кг).

Інше:
- наручники або мотузка для зв'язування;
- кріплення вантажу до автомобіля;
- буксирний трос;
- мотузка для сушіння білизни;
- ошийник для тварини;
- мотузяні сходи (використайте мотузку, складену декілька разів).

Порядок розплетення браслета: зламати частину застібки (фастекса) з привареними кінчиками паракорду, потягти незламану частину фастекса разом із паракордом, розплести залишок браслета.

Півсотні років на бойовому

1 червня цього року особовий склад та ветерани бригади тактичної авіації, що дислокується на Хмельниччині, відзначають 50-річний ювілей з дня заснування частини.

Історія цієї військової частини розпочалася з формуванням на аеродромі Старокостянтинів 7-го бомбардувального авіаційного полку, яке тривало з 26 березня по 1 червня 1966 року. Формували полк його перші командир підполковник О. Бобков та начальник штабу майор В. Калугін.

У цей час на озброєнні частини знаходились літаки Іл-28. Особовий склад прибував до полку з різних частин ВПС.

У 1968 році 7-й бомбардувальний авіаційний полк брав участь у навчаннях "Дунай", а 1969 році – у навчаннях "Восток".

20 грудня 1974 року полк переозброєний на літаки Як-28. А вже через три роки, 1 грудня 1977 року, – на літаки Су-24.

За високу повітряну виучку, мужність і відвагу, проявлені на навчаннях "Щит-82", та освоєння нової техніки, літака Су-24М, у 1982 році 7-й бомбардувальний авіаційний полк нагороджено вимпелом Міністра оборони "За мужність і військову доблесть".

За високі показники у бойовій підготовці у 1983 навчальному році військова частина занесена до книги пошани військової ради ВПС із врученням почесної грамоти.

У січні 1992 року особовий склад полку склав Присягу на вірність народу України.

У 1997, 1999, 2001, 2008 та 2009 роках екіпажі частини брали участь у повітряних парадах над столицею України з нагоди святкування Дня Незалежності України.

У 2000-2003 роках в процесі реформування Збройних Сил України на базі полку неодноразово проводились експерименти зі створення нової професійної української армії, яка відповідала би сучасним вимогам – це перехід на авіаційні бази та авіаційні бригади.

Цей досвід розповсюджувався та передавався по всіх авіаційних частинах Повітряних Сил Збройних Сил України.

У 2005 році авіаційна бригада, згідно з Указом Президента України щодо переходу Збройних Сил України на контрактну основу однією з перших була визначена для проведення експерименту з комплектування військовослужбовцями контрактної військової служби. Експеримент було успішно завершено у 2006 році.

В 2012 році відбулось оновлення озброєння бригади навчально-тренувальними літаками Л-39 "Альбатрос". Також фахівці зв'язку та командний пункт успішно виконали поставлені завдання із гарантування безпеки під час проведення футбольного чемпіонату "Євро-2012".

Авіаційна бригада залучається до всіх навчань, які проводяться у Збройних Силах України із використанням повітряної складової. До найбільш масштабних можна віднести "Тугий Вузол-2005", "Чисте небо-2006", "Артерія-2007", "Морський Вузол-2008", "Взаємодія-2010", "Адекватне реагування-2011", "Перспектива-2012". Під час них відпрацьовувались питання перебазування особового складу та техніки на оперативні аеродроми, виконання практичних бомбометань на військових полігонах, ведення повітряної розвідки та удосконалення питань управління бойовими діями та взаємодії з іншими видами та родами військ.

Яскравим підтвердженням підвищення бойової готовності, несення оперативно-чергової служби, оперативно-тактичного та технічного рівня підготовки воїнів бригади тактичної авіації стало успішне проведення у 2013 навчальному році двосторонніх дослідницьких командно-штабних навчань "Чумацький шлях" у квітні та двосторонніх дослідницьких командно-штабних навчань "Осінній циклон-2013" у вересні-жовтні, під час яких виконувались завдання з практичними і тактичними заходами. Поставлені завдання особовий склад бригади виконав на "відмінно".

Указом Президента України від 28.03.2008 № 281/2008 за високі показники у бойовій підготовці, успіхи, проявлені на навчаннях, авіаційній бригаді присвоєно почесне ім'я Петра Франка – піонера та організатора військового літунства Західної Української Народної Республіки у 1918-1920 роках.

У 2014 році екіпажі бригади взяли активну участь під час проведення АТО.

За час служби у військовій частині семеро військовослужбовців були відзначені високими урядовими нагородами.

У складі бригади проходять службу більше 250 солдатів, сержантів, прапорщиків та офіцерів – учасників бойових дій, які брали безпосередню участь в антитерористичній операції на сході нашої держави, у тому числі – у складі зведеного загону Повітряних "Дика качка", що захищав опорний пункт "Зеніт" на підступах до Донецького аеропорту, та в підрозділах Сухопутних військ ЗС України.

В бригаді проводиться інтенсивна практична підготовка льотного складу та важлива й відповідальна робота щодо допуску молодих льотчиків до самостійних польотів на велетнях з "акулами" та "дракончиками" на борту під керівництвом досвідчених наставників-інструкторів. Величезна заслуга в цьому – фахівців інженерно-авіаційної служби, зв'язку та РТЗ, наземного забезпечення польотів та підрозділу охорони.

Сьогодні бригада – це потужне авіаційне з'єднання Повітряних Сил Збройних Сил України, особовий склад якого з честю і гідністю примножує досвід попередніх поколінь авіаторів. Тривалий час бригадою командує військовий льотчик 1-го класу полковник Микола Коваленко, досвідчений пілот, який має наліт на різних типах літаків більше 1000 годин, кавалер ордена "За мужність" 3-го ступеня.

Серед кращих військовослужбовців частини – підполковники Валерій Самокіш, Віталій Шуляк, майор Олександр Кравчук, капітани Олександр Братусь та Євген Ільяшенко, старші лейтенанти Руслан Азізов, Олег Пелехівський, старший прапорщик Олександр Маринчак, прапорщик Володимир Янчицький, старшини Іван Маїло, Олександр Ключник та Василь Мандрусяк, старші сержанти Вадим Сукач, Сергій Маслов та Дмитро Бова, молодший сержант Андрій Грінченко. Рівняючись на кращих, і решта особового складу бригади-ювіляра сумлінно виконує свої службові обов'язки, роблячи свій посильний внесок у справу зміцнення обороноздатності нашої Батьківщини.

Олександр Петрук. м.Старокостянтинів.

Про зв’язківця “Сокола”, який ходив під вогняними зливами наче безсмертний

Воїни-зв’язківці – звичайні інженери. Не снайпери, не атлети та не мають за плечима понад сотню стрибків з парашутом, але теж аси своєї справи. Зв’язок, як і повітря, – його не помічаєш, коли він є. А скільки таких “бійців невидимого фронту” на передовій… Ця розповідь про одного з них.

Навіть ще до особистого знайомства з воїном – захоплюєшся ним! Стільки доброго чуєш від побратимів, яким довелося воювати поруч з цим чоловіком. Патріот своєї Держави, людина, яка завжди готова прийти на допомогу, бойовий товариш і справжній друг. Життєвий шлях цього чоловіка не є простим вже тому, що на його долю випала участь у війні. Не лише зразковий офіцер та приклад для наслідування, а й коханий чоловік та люблячий татусь трьох дітей. Йдеться про військового, який рік тому боронив нашу Батьківщину, забезпечуючи зв’язок зведеному загону Повітряних Сил на висоті “Зеніт” під Донецьком. Знайомтесь, капітан Руслан Сокольський.

На розшуки Руслана пішло без малого чотири місяці з моменту першого спогаду про мужнього зв’язківця з позивним “Сокіл”, для якого не бувало “поганої погоди”: військовий кидався лагодити своє господарство у будь який час і за будь-яких обставин. Крім позивного й виду діяльності в АТО про чоловіка геть нічого більше не знали, але згодом, склавши декілька розповідей докупи, вийшли на одного з офіцерів Повітряного командування “Захід”, яким і опинився наш герой.

Родом Руслан з міста Гнівань, що на Вінниччині. Виріс в родині будівельників. Має старшого брата, який підтримав батьківську справу і теж присвятив себе родинній професії. Руслан про продовження будівельної династії навіть не замислювався, одного разу спало на думку бути військовим – так і сталося. Навчання на факультеті військових перекладачів Військового інституту імені Тараса Шевченка, що у Києві. Наука давалася легко, адже він гарно володів іноземною мовою. До речі, Руслан вільно спілкується англійською та іспанською. Молодий і амбіційний курсант дихав набуттям своєї професії. Але курсантські роки пролетіли дуже швидко. Для хлопця навчання закінчилося урочистим випуском та отриманням лейтенантських погонів. Згодом – весілля та розподіл на перше місце проходження служби до центру АСУ Генерального штабу Збройних Сил України. На жаль, склалося так, що хлопець як перекладач не бачив на цьому місці перспектив, а ось інженерною справою захопився не на жарт. Справою часу було перевестись на інженерну посаду АСУ, де і виконував завдання вже за цим фахом. “Зараз займаюсь автоматизованими системами управління – я в цій сфері ще з лейтенантських років, як то кажуть, не зовсім за освітою, але виходить в мене не гірше за випускників технічних факультетів вузів”, – з посмішкою розповідає Руслан. Наразі капітан Сокольський проходить службу в полку зв’язку Повітряного командування “Захід”, що на Львівщині, у відділі інформаційно-телекомунікаційних мереж. Хоч офіцері не має відповідної освіти, але сам не полишає змоги чогось постійно вчитись, черговий раз виконати роботу самому або допомогти підлеглим відремонтувати, налагодити апаратуру та удосконалити свої знання. Адже на початках проходження його служби були старші товариші, які так самонавчали та підказували тоді ще зовсім молодому офіцеру ази нової професії.

Коли почалася війна на сході країни, в сім’ї Сокольських саме чекали на поповнення. “Моя дружина була вагітна, я міркував, що почекаю трошки, нехай спочатку спокійно народить. І коли вона вже народила сина, то я деякий час побув вдома, і потім вже написав рапорт. А невдовзі вирушив в зону АТО, перед тим завіз кохану з дітьми до мами”, – згадує Руслан.

Шоста ротація зведеного загону Повітряних Сил зайняла позиції в перших числах червня і повернулась додому на початку серпня. “Зазвичай всі йшли через навчальний центр, та потрапляли на позицію під Авдіївку централізовано. А ми з колегою, що мав позивний “Отаман”, добиралися зі своєю апаратурою окремо та довелось доганяти свою ротацію, бо приїхали на два тижні пізніше”, – продовжує офіцер.

Коли хлопці потрапили на “Зеніт”, що під Авдіївкою, живого місця на території позицій не було, особливо розвалене вщент було місце колишнього автопарку. Жили в приміщенні командного пункту, “під землею”. З перших днів всі дружно займались укріпленням постів мішками з землею та броньованими плитами. 93-тя бригада до того утримувала пости “Ромашка”, “Глаза” і “Центральний” – вони стояли трошки далі ніж пости “Диких качурів”, правіше і ближче до самого аеропорту Донецьк. Коли бригада змінювала позиції, пости ніхто без нагляду не залишив. Тож у зведеного загону Повітряних Сил були внутрішні реорганізації, і Руслан на декілька днів потрапив на один з цих постів, який пізніше отримав назву “Лівий глаз”.

Про подальшу роботу за фахом на передовій розповідає просто: “Навчив мене всього “Магадан”, він до мого прибуття на “Зеніт” налагоджував зв’язок. Я підбився йому в помічники. Надалі ми майже всюди лагодили зв’язок разом, адже вдвох швидше і безпечніше. Знаходячись на передовій, неможливо не потрапити під обстріл, там тільки лінивий під обстрілами не побував. В зоні бойових дій було два види зв’язку: перший – це дротяний, тобто наші звичайні 57-і ТА-піки та радіостанції. Теоретично наші радіостанції міг прослуховувати ворог, хоча хлопці постійно шифрували розмови, але провідний зв’язок між постами був безпечнішим. В принципі, команди, які ніхто не мав почути, йшли по проводах. Була організована оперативна служба, був комутатор, на який “зав’язувались” всі пости. Дротяні телефони були на кожному посту. Також була і рація як резервне джерело зв’язку, бо коли траплялись шквальні обстріли, то пошкодження дротів було справою часу. Після кожного обстрілу доводилось перевіряти зв’язок. Брав ізоленту, кусачки та плоскогубці – найнадійніша зброя зв’язківця, і ремонтував пошкодження разом із “Магаданом”. Так і рятували положення. Знали розташування дротів, їхню послідовність, тому скажу, що досить легко вдавалось знайти місце розриву та відновити зв’язок”. “Сокіл” скромно приховує, але ж його побратими не мовчать, що хлопцям-зв’язківцям не раз доводилося лагодити зв’язок й під вогняними дощами, бо командир не завжди встигав заборонити їм вийти в поле в хвилини затишшя. Хоча “Лев” – командир шостої ротації, для Руслана був і є величезним авторитетом, але й він не міг втримати хлопців. Траплялось і таке, що починалось затишшя, хлопці брались до роботи, і тут знову починався обстріл. Напевно, терористи просто ходили на перекур.

Залежно від щільності обстрілів, “по дротах” можна було ходити від півгодини до п’яти, щоб знайти всі розриви і налагодити зв’язок. Бувало й таке, що “Сокіл” з “Магаданом” вирушали вранці і поверталися по обіді, тобто півдня ходили по відкритому полю. Були такі моменти, коли під час роботи починало “свистіти”, хлопці падали на землю і перечікували. “Інколи буває йдеш, йдеш, або стоїш на колінах, дроти крутиш, все тихо, аж раптом чуєш, як біля тебе починає “свистіти”. Впав на землю, полежав трішки і з колегою робиш перекличку: “Живий? – Живий!”, – згадує Руслан. Одного разу доля все ж таки “пожартувала” з військових. Коли черговий раз “Сокіл” виконував свою роботу разом з колегою, почався обстріл. Вони впали, трішки перечекали і знову поповзли до своїх. І тут знову прилітає снаряд, “Магадан” підказує “Соколу” подивитися лівіше. А там – ящик з мінами. Страшно навіть уявити, що б могло статися з хлопцями.

“На війні стаєш забобонним. Одного дня до нас приїхав капелан і тому, хто не мав хрестика, то він давав. І я схопив собі”, – згадує про свій талісман хлопець.

А тим часом вдома не знали, де Руслан. “Жінка знала, що я поїхав на навчання в Дніпропетровськ. Зазвичай, коли дзвонив додому, було тихо і спокійно, а коли починався обстріл, я клав слухавку і казав: “Ну все бувай, мені пора!” А якось одного дня дзвоню додому, починається обстріл – і перший снаряд прилетів занадто близько. Наступного дня дзвоню дружині, а вона мені й каже: “Як приїдеш, нам потрібно буде з тобою серйозно поговорити”. Вона здогадалася, що я на війні. Приїжджаю, а вона відразу ж: “Де ти був?” Ні мама, ні тато – ніхто не знав. Я жалів дружину, нехай спокійніше спить, тим паче дитину на той час годувала. Ну все, подумав, приїхав, і тепер можна сказати, де був”, – зітхає чоловік.

Про повернення додому “Сокіл” говорить з посмішкою. Коли час ротації добігав кінця, то між побратимами почалися жарти, хто яку медаль отримає по поверненню додому з війни. Наш зв’язківець сказав: “Мені медалі ніякої не потрібно, хочу приїхати живим і здоровим, головна нагорода – спокійно доїхати додому!”

“Була мрія побачити сім’ю і зайти до піцерії на площі Ринок, сісти саме біля вікна і замовити собі величезну піцу. Тихенько собі їсти, обійняти дітей і дивитися на спокійних і звичайних людей. Як вони ходять, прогулюються без метушні”, – ділиться потаємним Руслан.

“Навіщо про мене писати? Нічого надзвичайного я не зробив”, – з подивом запитав нас офіцер, коли ми більше ніж через три місяці пошуків нарешті знайшли того самого зв’язківця “Сокола”, про якого побратими казали: “Був у нас незвичайний хлопець-зв’язківець. Ходив під вогняними зливами, наче безсмертний. Напишіть про нього”.

Начальником Львівського гарнізону капітан Руслан Сокольський був нагороджений іменним годинником.

Олександра Качмар, Ірина Баранова.

“Коли повернеться мирне життя?...”

Вже рік територія приазовських населених пунктів Сопине, Лебединське та Бердянське майже не зазнає ворожих обстрілів, та це не означає, що до селищ повернулося повноцінне мирне життя. Так звана “сіра зона” диктує свої умови, з якими так складно миритися людям, що переживають важкі часи.

29 травня 2016 року зустріч з місцевими мешканцями, що не покинули своєї домівки або вже повернулися додому, провів очільник Донецької облдержадміністрації Павло Жебрівський. Люди оточили посадовця щільним кільцем та навперебій питали про наболіле: “Коли буде автобус?”, “Куди звертатись по медичну допомогу”, “Чому нам не дозволяють поїхати до своїх будинків у Широкине?” Й, хоча деякі жіночки намагалися висказати претензії політичного характеру, а кілька нетверезих “сміливців” відверто провокували представників влади нецензурною лайкою, розмова швидко набула ділового характеру.

Головною проблемою в усіх трьох селищах люди назвали відсутність транспортного сполучення з містом. Адже роботи в селі немає, і всі змушені їздити до райцентру. Отримання пенсій, реєстраційні процедури, медичне забезпечення, навчання дітей – все можливо лише в великому місті. По розбитій дорозі перевізники їздити не готові, тому було запропоновано зробити ямковий ремонт на окремих ділянках дороги та розробити маршрут, який задовольнив би транспортні потреби кількох селищ одразу. До того ж, щоб убезпечити діточок в навчальний період, пан Жебрівський пообіцяв надати спеціальний шкільний автобус, аби діти і дорослі їздили окремо, адже небезпека прицільного обстрілу досі зберігається.

Потім люди підняли гостру тему медицини. За узгодженням керівництва селяни мають право на обслуговування в Маріуполі, але фактично ця домовленість не виконується – нестача лікарів та черги в стаціонар в місті є великою проблемою. “Хоч когось дайте ін’єкції робити! – благає старенька. – Тут же літні люди загалом, нам без крапельниць та уколів не вижити”. Вихід з цієї ситуації селищні голови вбачають у значному підвищенні зарплатні єдиному місцевому фельдшеру та надання їй транспорту для того, щоб медичну допомогу та ін’єкційні процедури мали змогу отримати якомога більше населення прифронтової зони. Адже знайти та вмовити до праці нових лікарів та медсестер – завдання не з легких, і за тиждень не вирішується.

Мешканці центральної України завжди з певною доброю заздрістю говорили про тих, кому поталанило народитися і жити на морському узбережжі. Тепле море, сонячні дні, лагідний бриз, ранні врожаї фруктів та овочей…Та за зовнішньою привабливістю приморського регіону завжди приховувалась важка ситуація з питною водою. За великим рахунком, вода для пиття там відсутня. Свердловини та колодязі дають лише технічну воду – брудну та гіркувату, а ось життєво необхідний водогін іде аж з Маріуполя. На сьогодні тиск в ньому занизький, щоб забезпечити віддалені села, тому питну воду треба завозити діжками. Без води життя в селищі просто не можливе, тому й везуть волонтери та благодійні організації воду тоннами, а проблема не втрачає актуальності. Та сама ситуація складається із електропостачанням. Лінії електропередач побиті, де-не-де їх вдалось відновити, до деяких підстанцій просто небезпечно наближатися, поки про ремонт не буде досягнуто домовленість з переговірниками бойовиків, що тримають територію “під прицілом”. Таким чином все навантаження лягло на лінії Маріупольського РЕСу, які, в свою чергу теж мають значні ушкодження. Тому напруга в мережі ледь досягає 170-180 В. Виїзні ремонтні бригади активно працюють над відновленням повноцінного електропостачання, тому можливо за кілька місяців ситуація зміниться на краще.

Але ж є і друга сторона “електричної проблеми”. В деяких будинках під час обстрілів були понівечені лічильники електроенергії, в деяких, немає чого приховувати, побували мародери. З того часу хазяї виїхали і повернулися тільки після звільнення селища українськими військовими. Перед ними виникла необхідність встановлення лічильників, коштів на які селяни не мають. Відтоді “Обленерго” нараховує плату за певними коефіцієнтами та іноді виставляє рахунки ще й за той період, коли будинки стояли в запустінні. Ось і надходять людям платіжки з величезними сумами за електрику, якою вони й не користувались. Губернатор уважно поставився до подібних скарг та наказав терміново скликати спільну нараду з очільниками Міністерства палива та енергетики та вирішити, яким чином таку заборгованість анулювати або скоротити.

Багато питань було і до представників групи цивільно-військового співробітництва ОТУ “Маріуполь”. Мешканці села Бердянське просили посприяти у призначенні коменданта, щоб всі локальні цивільно-військові взаємини вирішувалися оперативно та без зайвої бюрократичної тяганини. Наприклад, машини з вугіллям для обігріву будинків до села не пропускають, тому треба його або перевантажувати на військовий транспорт, або надавати військовий супровід, або взагалі централізовано закуповувати вугілля для всього населеного пункту. Не розуміють люди, й чому їх не пропускають на звільнену територію деяких селищ, чому не дають забрати майно з залишених будинків. “Ми хочемо додому, там всі наші речі, яке ви маєте право не пускати нас туди?!” – на підвищених тонах запитували місцеві. На що військові стримано й тактовно вже вкотре пояснювали, що територія спочатку має бути повністю розмінована. Адже в будинках, на городах та по дорогах розкидано безліч нерозірваних мін та снарядів, не виключені й спеціально залишені розтяжки та міни-ловушки. Тому будь-який невірний крок цивільної особи, будь-яка необачно порушена купа речей можуть мати фатальні наслідки. І до цього необхідно поставитися терпляче та з розумінням небезпеки. Тому попереду у військових – довгий період розмінування. А вже потім туди зможуть повернутися люди.

І, звісно, рефреном на всіх зборах в кожному селі лунало: “Нам необхідна робота”. На що Павло Жебрівський розвів руками: “Держава може лише створити умови для розвитку бізнесу на селі: підлатати дорогу, щоб прийшли перевізники, убезпечити територію, щоб знов запрацювали фермерські господарства, повернути додому людей, щоб відкрились школи і лікарні. Ми сподіваємось на спільну стратегію між нами та “Міжнародним банком реконструкції та розвитку” . Але, в першу чергу, саме місцеве населення може пришвидшити цей процес. Нам необхідно навчитися господарювати в наданих сьогоденням умовах і не чекати, що достаток прийде незвідки”.

Марина Добровольська. “Крила України”.

Музика дарує нам свято

У Василькові відбувся звітний концерт військового оркестру Об’єднаного навчального центру Повітряних Сил Збройних Сил України.

Оцінити майстерність та насолодитись мистецтвом живого виконання на захід прибули представники керівного та особового складу навчального центру, військовослужбовці строкової військової служби призову “Весна-2016” та військової служби за контрактом, які проходять підготовку у навчальному закладі.

Під час виступу військові виконали найвідоміші музичні твори закордонних та вітчизняних композиторів. Аби додати святковості та підняти морально-психологічний стан захисникам України, до виступу як солістів долучились діти та дружини військовослужбовців оркестру, які виконали патріотичні пісні про любов до рідної землі.

Свято прекрасної музики, духовності, гармонії та патріотизму об’єднало всіх присутніх, принесло радість, хороший настрій та надихнуло на подальшу службу воїнів.

Варто зазначити, що військовий оркестр Об’єднаного навчального центру Повітряних Сил Збройних Сил України є візитною карткою кожного святкового заходу в місті Василькові. Тож і цього року, вони залюбки дарували музичний супровід учасникам 41 традиційного міського зльоту випускників.

Прес-центр Повітряного командування “Центр”.

Виступ перед зенітниками

Нещодавно у Херсоні завершився XVIII Міжнародний театральний фестиваль “Мельпомена Таврії”. Увазі глядачів і гостей міста були представлені постановки більше ніж 20 театрів з України та інших країн Європи. Приїхало багато відомих артистів театру та кіно. І, коли до управління Херсонської гвардійської зенітної ракетної бригади завітав відомий актор Станіслав Боклан, особовий склад зібрався на зустріч в актовому залі за лічені хвилини.

Як сказав актор, у нього в графіку було трохи вільного часу, і тому він вирішив завітати до однієї з місцевих військових частин. Оскільки командування бригади підтримує тісні зв’язки з директором Херсонського обласного академічного театру імені М. Куліша Олександром Книгою, то, можливо, саме це й зіграло свою роль, коли обиралась частина для відвідування.

Виступ не був спланованим та підготовленим заздалегідь – вийшов експромт, але військовослужбовці бригади були дуже задоволені. Станіслав Володимирович розповідав кумедні історії зі свого багатого акторського життя, жартував, ділився творчими планами, відповідав на запитання військовослужбовців. Глядачі в погонах були у захваті. Наприкінці виступу актор подякував військовим за їхню нелегку працю щодо захисту нашої Батьківщини та побажав скорішого закінчення війни. Потім бійці охоче фотографувались на пам’ять з улюбленим актором.

Олександр Риков. м.Херсон.

Поважний ювілей осередку військової культури

Серед мальовничих струнких та вічнозелених сосен, столітніх дубів, маленьких річок та озер розташоване селище міського типу Озерне. Його невід'ємною частиною є 52-й гарнізонний Будинок офіцерів – заклад військової культури, який днями відзначив свій 80-річний ювілей.

У 30-ті роки ХХ століття за назвою розташованого поруч села Скоморохи нинішній гарнізон Озерне називався аеродромом Скоморохи. 30 травня 1936 року тут був сформований Будинок Червоної армії Київського військового округу, який був побудований за проектом талановитого радянського архітектора світового класу Йосипа Каракіса. Зараз цей будинок входить до переліку пам'яток архітектури нашої держави.

В 30-х роках було оголошено мобілізацію, і навіть ті, хто щойно відслужив встановлений термін, були призвані до лав 1-ї кінної армії Будьонного. І ось за рахунок мобілізованих та тих, хто вже знаходився на службі, розпочалося будівництво Озерненського (тоді Скоморoського) гарнізонного Будинку офіцерів.

На місці колишнього болота були проведені підготовчі заходи до будівництва, після яких почалося зведення будівлі.

Швидке будівництво відбувалось завдяки багатотисячному гурту бійців-будівельників та їхній безперервній роботі. Проживали вони у збудованих власними силами бараках, а харчувалися за рахунок польових кухонь.

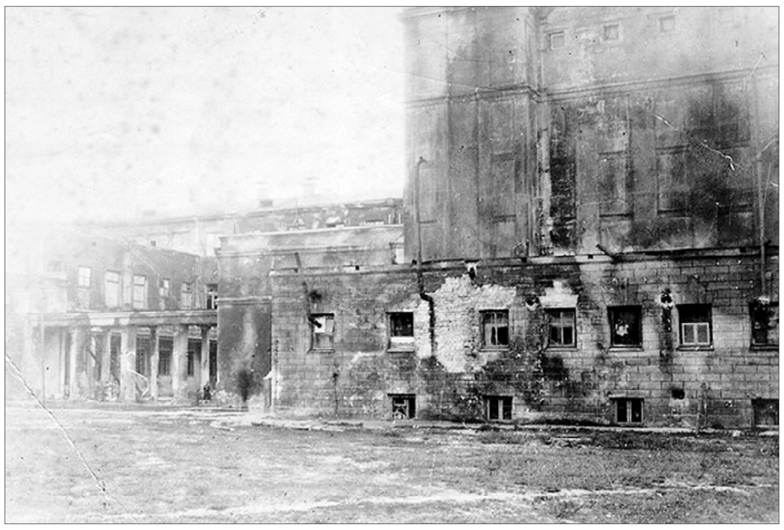
Зведення будівлі відбувалося по всій площі будівництва одразу. За спогадами батька В.Рудика, перший поверх вже закінчували білити, а другий тільки будувався. Закінчилося будівництво, звичайно, накриттям даху, матеріалом для покрівлі якого була черепиця. З тильної сторони будівлі були передбачені вбудовані стійки з кільцями для припинення коней кавалерії. Опалення будівлі здійснювалось печами і так званими "буржуйками". Перед входом були виставлені скульптури, що пропагували спортивний спосіб життя.

На будівництво будівлі пішло два роки – воно закінчилося 30 травня 1936 року.

Ще перед початком Другої світової війни на аеродромі Скоморохи дислокувався полк дальньої авіації. Були збудовані аеродром з інфраструктурою, три житлових будинки та велика й архітектурно-оригінальна будівля – Будинок Червоної армії.

Із початком війни внаслідок авіаударів відбувались часткові руйнування Будинку офіцерів. До 1943 року аеродром був окупований фашистськими загарбниками, а на півкілометровій відстані від Будинку офіцерів ними був створений табір для військовополонених, яких використовували як робочу силу для будівництва злітної смуги. В одному з приміщень Будинку офіцерів було влаштовано конюшню. На Новий, 1943 рік силами Радянської армії селище Скоморохи було звільнено від німецьких окупантів.

Навесні 1944 року на аеродром Скоморохи перебазувався винищувальний авіаційний полк Воронезького винищувального авіаційного корпусу, який, власне, і зараз дислокується на аеродромі – звичайно, з іншим підпорядкуванням й іншою назвою. На той самий час на аеродромі розташовувався і полк авіації далекої дії, від якого до останнього часу СРСР "тремтіла" вся Європа, бо на його озброєнні знаходились не тільки потужна авіаційна техніка, а й зброя масового ураження.

Вагомий внесок у повоєнне відновлення Будинку офіцерів було зроблено військовими будівельниками, які протягом більше двох десятків років дислокувалися в гарнізоні. Варто зазначити, що на 1989 рік гарнізон нараховував п'ятнадцять окремих військових частин, та й зараз їх залишилося чимало – 6.

Змінювався колектив, але незмінним було почуття відповідальності за повноцінний відпочинок військовослужбовців та членів їх сімей.

Будинок офіцерів довгий час був кращим в авіації, а в 1980 році йому було вручено прапор Міністра оборони СРСР за 1-ше місце в Військово-Повітряних Силах. Бібліотека двічі нагороджувалася грамотою Головного політичного управління армії і флоту.

Аматорська кіностудія завоювала велику пошану своїми фільмами "Крадіжка", "Небо у нас одне", "Ноктюрн". Останній демонструвався по українському телебаченню.

Славнозвісний ансамбль "Взлет" виступав зі своїми концертами у Москві, в академії імені Жуковського та в Моніні, в академії імені Гагаріна. Виступи демонструвалися по центральному телебаченню.

52-й гарнізонний Будинок офіцерів знаходиться в затишному авіаційному гарнізоні Озерне, де майже всі мешканці так чи інакше пов'язані з авіацією. З цими чудовими людьми і для них працює колектив Будинку офіцерів протягом 80-ти років, починаючи з 1936 року, коли його було збудовано, з перервою на роки війни, і до сьогодення.

Розташована серед живописної природи, в мальовничому Поліссі, триповерхова будівля з оригінальним архітекторським втіленням завжди привертала увагу багатьох гостей. Особливо привабливим було те, що приміщення двох, малого та великого залів, вміщувало більш ніж 300 та 700 місць. Варто зізнатись, що вони завжди були переповнені: демонструвалися кінофільми, проходили концерти відомих артистів, виступи самодіяльної творчості, лекції, диспути, виставки. На сцені великої зали Будинку офіцерів виступали такі знаменитості, як Вольф Мессінг, Любов Орлова, Алла Пугачова, Софія Ротару, Валерій Леонтьєв, Лариса Доліна, проводились зустрічі з артистами кіно Інною Макаровою, Людмилою Чурсіною, Сергієм Івановим, Ігорем Ледогоровим, Галиною Ковганіч та з багатьма іншими.

52-м гарнізонним Будинком офіцерів проводяться заходи до всіх державних, військово-професійних, релігійних та інших свят, а також висвітлюються на сторінці Будинку офіцерів у соціальній мережі Facebook. Тут функціонують гуртки, групи та секції, які задовольняють потреби як молодого населення військового містечка, так і старшого покоління.

Широким попитом користується бібліотека Будинку офіцерів, яку відвідують більше 800 читачів. Фонд бібліотеки, що налічує в собі близько 20 тисяч примірників книг, постійно поповнюється новинками літератури. Проводиться ряд цікавих масових заходів, які готують і проводять активісти разом із членами клубу шанувальників поезії та завідувачкою бібліотеки.

Радіовузол Будинку офіцерів забезпечує радіомовлення на весь гарнізон, виконує замовлення мешканців селища, інформує про події в гарнізоні, озвучує всі заходи, які проводяться в Будинку офіцерів.

У Будинку офіцерів знаходиться музей Бойової слави, який постійно відвідують як військовослужбовці, так і мешканці містечка.

Будинок офіцерів – це чи не єдине місце, де військовослужбовці та члени їх сімей, всі мешканці селища можуть зустрітися в неформальній обстановці, відпочити, поспілкуватися, відкрити для себе світ музики, пісні, поезії, книги.

Дмитро Прозорий.
смт.Озерне.

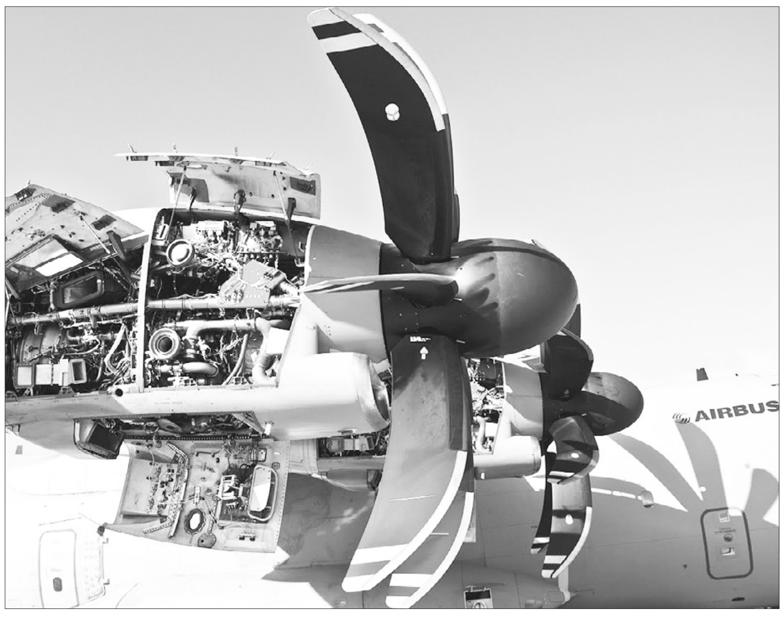
Для Польщі готують нову протиракету

Агентство з протиракетної оборони США та компанія "Raytheon" проводять випробування нової модифікації протиракети SM-3, що має підвищену здатність виявляти і знищувати балістичні ракети противника ще на підльоті до земної атмосфери. Про це повідомляє американське видання The National Interest.

Нову протиракету, що у подальшому позначатиметься як SM-3IIA, заплановано розмістити на території Польщі в рамках створення європейського позиційного району американської системи протиракетної оборони до 2018 року. Майбутній комплекс у Польщі та нещодавно зданий в експлуатацію об'єкт у Румунії є частиною програми Aegis Ashore, що дозволяє використовувати корабельну багатофункціональну бойову інформаційно-керуючу систему для наземних комплексів. Ці комплекси не є спеціально призначеними для захисту від ракетних загроз з боку конкретних країн на кшталт Ірану, Росії або інших потенційно ворожих близькосхідних держав. Вони створені для захисту Європи і союзників НАТО від будь-яких загроз у максимально широкому сенсі.

Протиракета SM-3, що застосовується у складі комплексу, має кінетичну бойову частину. Знищення цілі противника здійснюється за рахунок енергії удару під час зіткнення. За словами представника компанії "Raytheon", нова протиракета SM-3IIA створена на базі, що вже перебуває на озброєнні ракети меншого розміру SM-3IB. Новинка дещо збільшена у розмірах, має покращені характеристики кінетичного перехоплювача, систем розпізнавання цілей і обробки сигналів та більш ефективну головку самонаведення. Усе це, за словами представника компанії "Raytheon", дало можливість розширити зону контрольованого простору.

SM-3IIA знаходиться на завершальній стадії розробки. Вона успішно пройшла два льотних випробування – без запуску навчальної цілі. Черговий етап випробувань призначений на другу половину цього року, в рамках яких оцінюватимуться характеристики кінетичного перехоплювача та інших систем ракети в умовах космосу. Як стверджують у "Raytheon", як ціль для SM-3IIA використають балістичну ракету середньої дальності.

Airbus перекладає провину на підрядників

Скандал навколо нового європейського транспортника A400M продовжує розростатися. Аби зменшити навалу гніву на адресу Airbus, на який поклали відповідальність за недоліки, виявлені під час експлуатації літака, президент концерну Airbus Том Ендерс дав інтерв'ю німецькій газеті Bild.

У ньому він розповів про наявність низки прорахунків, допущених під час проектування військово-транспортного літака A400M. Передусім президент концерну виправдовується тим, що створення нового турбогвинтового двигуна довірили недосвідченому консорціуму, до якого увійшли європейські двигунобудівні компанії MTU Aero Engines (ФРН), французька Safran Aircraft Engines (колишня Snecma), Rolls Royce (Великобританія), ITP (Іспанія).

Нагадаємо, що під час експлуатації A400M виявлено ряд серйозних конструктивних дефектів. При чому, це не стосувалось лише силової установки, а й конструкції планера. Повідомлось про тріщини в місцях кріплення площин до фюзеляжу через слабкість сплаву, проблеми із лопатями, редукторами та, власне, самими двигунами. Зокрема, навесні 2016 виявлені проблеми в роботі редукторів двигунів: одна з них – надмірний перегрів і вихід з ладу окремих його елементів. Інша та більш серйозна – поява металевої стружки в гідросистемі редуктора. Загалом, технічні несправності були виявлені в 14 редукторах, що викликає необхідність в регулярних перевірках їх стану і заміні зношених частин.

Попри виявлені проблеми на літаку, президент концерну Airbus Том Ендерс відзначає величезний експортний потенціал A400M та застерігає уряди європейських країн від спроб знайти альтернативу літаку.

F-35 може об'єднати ВПС Нідерландів і Бельгії

Командувач ВПС Нідерландів генерал Александер Шнітгер запропонував своїй країні і Бельгії створити об'єднані ВПС. Про це він заявив в ефірі фламандського громадського телеканалу VRT. На його думку, обидві країни повинні придбати винищувачі F-35 і експлуатувати їх разом.

– Я бачу значні переваги у військовій співпраці між нашими країнами. Чому б нам не побудувати загальну військову авіацію? З моєї точки зору, це було б природно. Ми могли б обрати один тип винищувача, – заявив генерал.

Нагадаємо, Нідерланди давно обрали F-35 виробництва компанії Lockheed Martin. Країна замовила 37 новітніх винищувачів на суму майже 5 млрд євро, які поснуть надходити з 2019 року. У минулому році Бельгія також ухвалила рішення про закупівлю 34 нових винищувачів на суму 3,58 млрд євро та очікує на їх появу у бойовому складі ВПС з весни 2018-го.

Португалія замінить ЗРК

Португалія прагне придбати нові мобільні системи ППО малої дальності для заміни старіючих комплексів M48 Chaparral, оснащений зенітними ракетами на базі AIM-9 Sidewinder. Представник збройних сил країни повідомив, що зараз завершується формування технічних і експлуатаційних вимог до нового комплексу.

Попередньо відомо, що новий ЗРК буде розміщений на колісному шасі 4х4. Якими ракетами оснащуватиметься комплекс, не повідомляється. Варто зазначити, що відповідно до існуючого плану переозброєння війська на 2015-2026 р., затвердженого минулого року, закупівля нових ЗРК передбачалася не раніше 2022-го. Зараз у силовому відомстві країни говорять про те, що програма, можливо, почне фінансуватися раніше.

"Тайфун", "Гріпен" чи F-16?

Як повідомив болгарський веб-ресурс The Sofia Globe, комітет з оборони та комітет з питань бюджету й фінансів Народних зборів Болгарії схвалили внесені урядом країни проекти виділення фінансування на загальну суму 1,16 млрд євро на придбання 16 винищувачів і двох нових корветів для болгарських збройних сил. Кошти виділятимуться поетапно в період з 2016 по 2022 роки.

Варто зазначити, що уряд Болгарії затвердив ці проекти ще два місяці тому, але за болгарським законодавством подібні фінансові інвестиції мають бути затверджені парламентом країни. Очікується, що придбання Болгарією нових багатоцільових винищувачів відбуватиметься через укладання міждержавної угоди з конкретною країною, а не на основі проведення тендера, як це робиться зазвичай. А це говорить про те, що країна вже визначилася із конкретним продавцем.

Загальна вартість програми закупівлі винищувачів – 1,5 млрд левів (близько 750 млн євро), з яких 10 млн левів повинні бути виділені вже цього року, по 200 млн левів – в 2017, 2018 і 2019 роках, 440 млн левів – у 2020 році і 450 млн левів – в 2021 році. На першому етапі планується придбати вісім винищувачів, і на другому – ще вісім. При цьому перший етап придбання буде більш вартісним, оскільки включатиме також закупівлю озброєння, наземного обладнання, тренажерів та обладнання обслуговування для літаків.

Поки що уряд Болгарії розглядає три пропозиції щодо закупівлі винищувачів – нових Eurofigher Typhoon чи Saab JAS-39C/D Gripen, або ж Lockheed Martin F-16A/B з парку ВПС Португалії (аналогічно закупівлі колишніх португальських літаків Румунією).

The Sofia Globe пише, що пропозиція Eurofigher не вкладається в запланований бюджет у 1,5 млрд левів. Відтак, серйозно розглядаються тільки два інших варіанти – шведський JAS-39C/D нової побудови і вживані португальські F-16. За неофіційними повідомленнями, ВПС Болгарії схиляються на користь нових JAS-39C/D, але в будь-якому випадку рішення буде "політичним".

Що стосується двох корветів, то вони мають будуватися на болгарських підприємствах. На їхню закупівлю планується виділити 114 млн левів в 2016 році, по 171 млн левів – в 2017 і 2018 роках, 97 млн левів – в 2019 році, 147 млн левів – в 2020 році, 90 млн левів – в 2021 році і 30 млн левів – у 2022 році.

США випробовують рельсотрон

У мережі Інтернет минулого тижня опублікований відеозапис випробувань електромагнітної рейкової гармати ER (Electromagnetic Railgun), розробкою якої займається Пентагон. США приступили до реалізації цього амбітного проекту ще 10 років тому. У мережі електромагнітну гармату вже охрестили як зброю стримування для Росії.

Витрати на реалізацію проекту склали 1,5 мільярда доларів. Для завершення випробувань планується витратити ще 800 мільйонів доларів. Ці кошти потрібні для того, аби адаптувати її до використання на американських кораблях.

Електромагнітна гармата не вимагає ані пороху, ані вибухових речовин. Вона розганяє снаряд за допомогою потужного електромагнітного імпульсу. Швидкість боєприпасу може досягати 2,3 кілометра на секунду.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

Проект українських винахідників Mars Hopper переміг в конкурсі NASA

Український проект Mars Hopper отримав перше місце номінації нагород глядачів у всесвітньому конкурсі NASA SpaceApps Challenge. Про це повідомляється на сайті NASA.

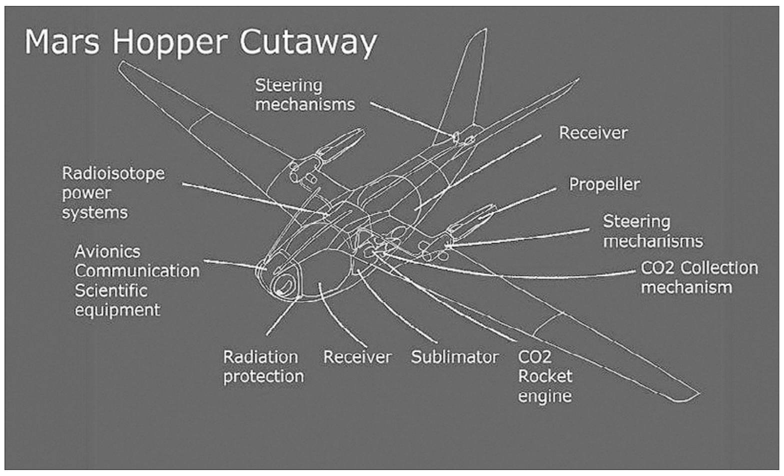
Концепція проекту полягає в тому, що на Марс запускається літак, який працює на сухому льоду, якого достатньо на полярних шапках планети. Апарат "стрибає" по поверхні, набираючи паливо при приземленні і роблячи наукові спостереження в польоті.

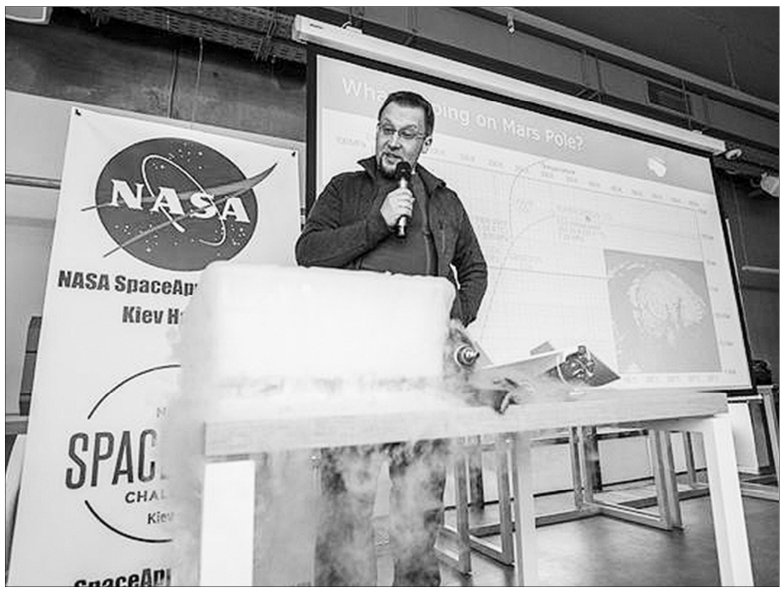
Для космічного співтовариства проект, в першу чергу, цікавий тим, що пропонується використання ресурсів іншої планети нашої Сонячної системи.

До речі, за фактом хлопці посіли в голосуванні третє місце, однак спеціалісти NASA ретельно перевірили ще раз голоси, і з'ясувалося, що суперники могли шахраювати. Голоси були заново перераховані, і без "накручених" голосів український проект посів перше місце.

"Я сподіваюся, ми зацікавили НАСА своїм проектом. Якщо це так, то хотілося б, щоби Україна до нього долучилася. Коли ми розробляли проект, то розраховували на те, що майже всі технології для його реалізації є в Україні. Було б чудово, якби наша країна посіла гідне місце серед "космічних" країн", – розповів інженер проекту Олександр Буткалюк.

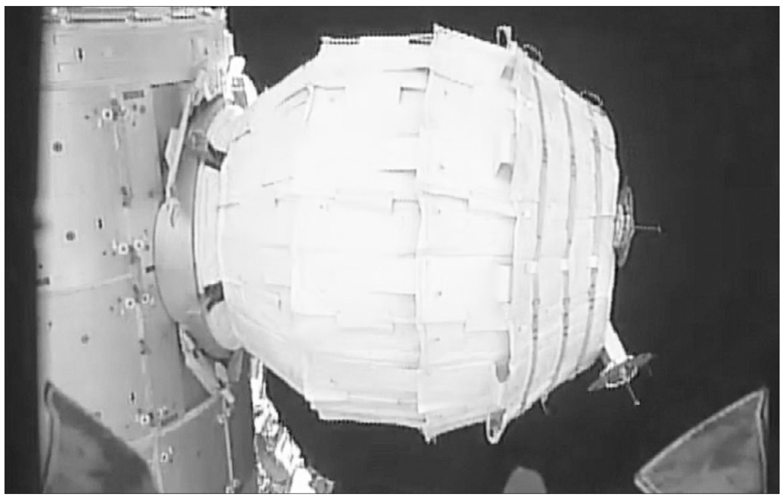
Зараз команда планує зробити два прототипи свого винаходу – для наземних і стратосферних випробувань. Розробники озвучили ці наміри агентству і чекають реакції.

Крім того, вони готуються до поїздки на мис Канаверал на запуск ракети, який відбудеться 8 вересня. Правда, команда поки не знає, чи зможе поїхати туди всім складом: всю поїздку вони повинні фінансувати за свій рахунок, NASA організовує лише автобус до центру управління.

У команду Mars Hopper Олександра Буткалюка входять В'ячеслав Осауленко, Андрій Музиченко, Ілля Рубинский, Павло Правдюк, Микола Денисенко і Софія Буткалюк. Проект пропонує альтернативну технологію переміщення по поверхні Марса. Хлопці розробили аналог джетпака і модель ракетоплана, який використовує в якості палива вуглекислий газ.

Надувний модуль на МКС розгорнуть повністю

Астронавти NASA успішно розгорнули надувний модуль BEAM (Bigelow Expandable Activity Module) на Міжнародній космічній станції, призначений для проживання екіпажів орбітального комплексу. Про це повідомили в Управлінні США з аеронавтики і дослідженню космічного простору (НАСА).

"Ми підтверджуємо завершення операції розгортання BEAM до повного обсягу" – уточнили в цетрі управління польотами в Х'юстоні (штат Техас).

Астронавти Джеффрі Вільямс і Тімоті Копра встигли зробити це якраз до завершення вахти на МКС. Вони діяли повільно і обережно, відкриваючи й закриваючи клапан подачі повітря в модуль з інтервалами в кілька секунд. Це робилося для того, щоб уникнути повторення фіаско, яке спіткало першу спробу кілька днів тому, коли Вільямс і його колега з НАСА Тімоті Копра спробували розгорнути модуль BEAM. Але він почав розкриватися нерівномірно, датчики зафіксували неприпустимий рівень тиску, і операція була припинена.

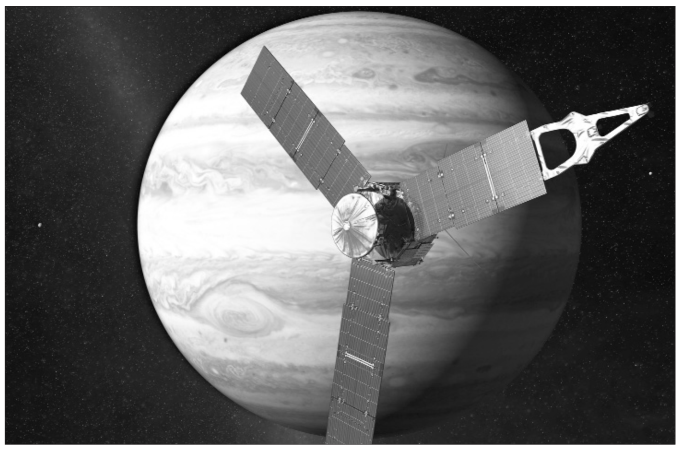
Експерти також вважають, що в цілому модуль знаходиться в нормальному стані. Вони також запевнили, що ця операція ніяк не відбилася на станції і її екіпажі, до складу якого крім двох американців входять російські космонавти Юрій Маленченко, Олег Скрипочка і Олексій Овчінін, а також британський астронавт з Європейського космічного агентства Тімоті Пік.

Зонд NASA Juno перетнув гравітаційний кордон між Юпітером і Сонцем

Американський космічний зонд Juno ("Юнона") наблизився до головної мети своєї подорожі – Юпітера, перейшовши через гравітаційний кордон між цією гігантською планетою і Сонцем.

Про це повідомило Національне управління США з аеронавтики і дослідження космічного простору (НАСА), що відправило автоматичну станцію в політ 5 серпня 2011 року.

"Зараз на неї в рівній мірі діють сили тяжіння Юпітера і Сонця, – зазначив керівник цього проекту з Лабораторії реактивного руху в Пасадені (штат Каліфорнія) Рік Найбеккен. – Однак за кілька днів і до самого кінця цієї місії гравітаційний вплив Юпітера на Juno буде зростати, а інших астрономічних тіл – зменшуватися".

Запущено таїландський супутник

Американська компанія SpaceX успішно здійснила запуск ракети-носія Falcon 9 з супутником зв'язку Thaicom-8 Таїланду. Старт відбувся 28 травня в 00:39 за київським часом з комплексу бази ВПС США на мисі Канаверал (штат Флорида).

Апарат належить першій таїландській компанії-оператору Thaicom. Супутник масою близько 3 тонн, побудований американською аерокосмічною корпорацією Orbital ATK, призначений для передачі телекомунікаційного сигналу на територію Південної і Південно-Східної Азії.

SpaceX вже втретє вдалося успішно здійснити керований спуск нижнього ступеня ракети-носія Falcon 9 на морську платформу в Атлантичному океані.

"Перший ступінь Falcon 9 приземлився на платформу", – йдеться в повідомленні компанії.

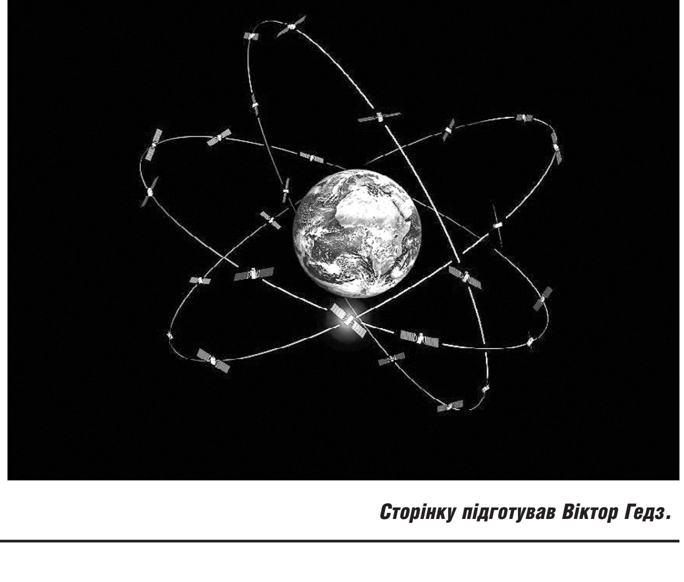
"Галілео" може почати працювати в кінці 2016 року

Функціонування глобальної супутникової навігаційної системи "Галілео" (Galileo) може початися вже в кінці нинішнього року. Про це заявив глава концерну Arianespace Стефан Ісраель. Він прокоментував успішне виведення на робочі орбіти двох супутників системи за допомогою російського носія "Союз-СТ".

"З 17 листопада, після сьомого запуску супутника системи "Галілео" за допомогою ракети "Союз", почнеться виведення серії супутників, спеціально модернізованих під пуски носіїв Ariane 5. На борту кожного з них буде перебувати по чотири апарати Галілео", – сказав Ісраель. За словами глави концерну, якщо все пройде успішно, то система почне надавати перші свої послуги уже в кінці нинішнього року.

"Тепер ми можемо трохи розслабитися, тому що на орбіті вже знаходиться 14 супутників. Всі вони будуть використовуватися для створення сузір'я апаратів системи "Галілео", – сказав він. – Слід позитивно розцінювати проект "Галілео", який є фантастичним успіхом, хоча на цьому шляху і було кілька перешкод".

"З нинішнім запуском на орбітах тепер знаходяться половина від запланованої кількості супутників сузір'я "Галілео", – уточнив зі свого боку Пол Вероф, який очолює цю програму Європейського космічного агентства. Він повідомив також, що "згідно з останніми розрахунками, супутники номер 5 і 6, які не вдалося розмістити на запланованих орбітах, все-таки є можливість використовувати в сузір'ї апаратів для проведення ряду тестів. "Відносно того, що стосується третього за рахунком супутника з номером IOV4, то на ньому виявлені порушення в роботі антени. Однак він буде здатний вести передачу сигналів на одній з частот", – запевнив експерт ЄКА.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

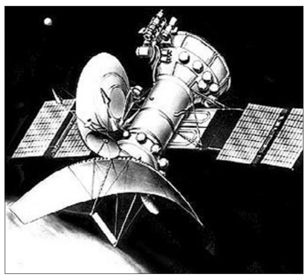
ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

6 – 12 червня

6 червня 1911 р. *перший в світі пошук підводного човна з літака здійснив українець, лейтенант В.В.Дибовський. З висоти понад 1000 м він обстежив бухти і морське узбережжя від Севастополя до Херсонеського маяка і від нього до річки Качі.*

7 червня 1971 р. *на космічній орбіті була створена перша довгострокова орбітальна наукова станція "Салют".*

7 червня 1983 р. *відбувся запуск АМС "Венера-16" для дослідження Венери з орбіти її штучного супутника. Приполярна область Венери, картографуванням якої займалася "Венера-16", до її польоту була "білою плямою", оскільки вона, на відміну від більш південних районів, недосяжна і для радіолокації із Землі, а також не була охоплена дослідженнями із штучного супутника Венери "Піонер-Венера-1".*

8 червня 1919 р. *безпосадковий переліт через Атлантичний океан здійснили британці Джон Алкок і Артур Віттен-Браун на літаку Vickers Vimy за 16 годин.*

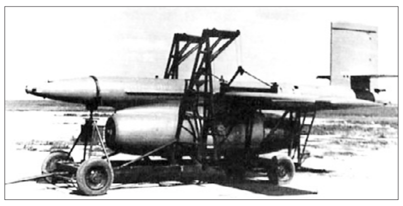

8 червня 1920 р. *народився видатний військовий льотчик, найрезультативніший льотчик-винищувач в авіації союзників за весь час Другої світової війни, тричі Герой Радянського Союзу І.М.Кожедуб.*

9 червня 1954 р. *встановлено світовий рекорд висоти для поршневих літаків категорії С-1-е – 11248 м, В.К.Калінін на Ан-2.*

9 червня 1956 р. *вперше в СРСР перевищено швидкість 2000 км/год. В.М.Махалін на дослідному літаку С-1, прототип Су-7 з АЛ-7Ф, досяг швидкості 2070 км/год.*

10 червня 1931 р. *відбувся перший в СРСР стрибок жінки парашутом, що відкривається автоматично, Л.Кулєшова.*

10 червня 1950 р. *почалася розробка безпілотного Ла-17.*

11 червня 1926 р. *відбувся перший політ літака Ford Trimotor, одного з найбільш вдалих американських авіалайнерів 20-х рр. Літаки цієї серії експлуатувалися до 1989 року.*

12 червня 1911 р. *світовий рекорд швидкості досягнутий на літаку Bleriot – 125 км/год, який протримався всього 4 дні.*

12 червня 1983 р. *перший політ здійснив перший у СРСР малорозмірний БПЛА "Виріб 60" ДКБ Яковлева.*

12 червня 1994 р. *відбувся перший політ пасажирського літака Boeing 777. Це найбільший у світі літак з двома двигунами, що широко відомий як Triple Seven чи T7 – "три сімки". Літаки цього типу можуть вмістити від 305 до 550 пасажирів, в залежності від конфігурації салонів, та мають дальність польоту від 9100 до 17 500 км.*

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Принцеса Сіаму, народжена на Волині

Подекуди доля так змінює життя людей, закидає їх на чужину й робить із ними справжні дива, що навіть важко уявити! Сьогодні відомі імена українців, які у різні часи волею долі ставали вождями індіанських племен і соратниками південноамериканських революціонерів, європейськими монархами й дослідниками Антарктиди, національними героями багатьох країн світу. Одна з таких надзвичайних, але не відомих широкому загалу постатей – українка Катерина Десницька, яка, народившись у Луцьку й виросши у Києві, стала принцесою Сіаму, сучасного Таїланду.

Катерина Десницька народилася у травні 1886 року в Луцьку. У сім'ї Івана та Марії Десницьких зростало 12 дітей – двоє спільних, четверо – від першого шлюбу Марії Михайлівни та ще шестеро – від першого шлюбу Івана Степановича. Вже через два роки після народження молодшої донечки голова Луцького окружного суду дійсний статський радник Іван Десницький помер, а його вдова невдовзі продала всі маєтки та переїхала з великою родиною до Києва.

У 1898-1904 роках Катерина навчалася у найкращій у Києві Фундуклеївській жіночій гімназії, що розташовувалася поблизу Хрещатика. Після закінчення гімназії дівчина переїхала до Петербурга, де навчався її брат Іван. Там вона

оселилася у своєї хрещеної, генеральші Надії Дмитрової. Почала відвідувати курси сестер милосердя у шпиталі імператриці Марії Федорівни.

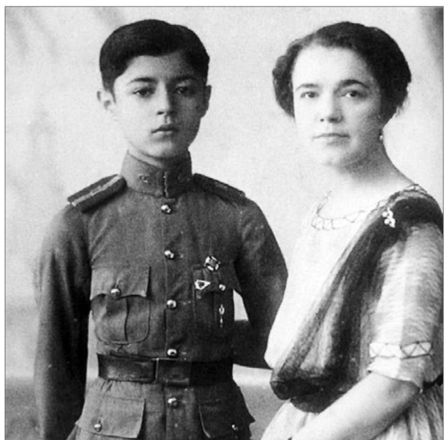
За одними відомостями, незадовго перед російсько-японською війною, за іншими – невдовзі після її початку дівчина познайомилася з гвардійським гусаром незвичної зовнішності й закохалася у нього. Та, дізнавшись про те, що це – не просто дворянин, а спадковий принц, син короля Сіаму Рами V принц Чакрабонгсе, зрозуміла, що вона йому не пара й попросилася на фронт. У квітні 1905 року у пересувному шпиталі вона відбула на Далекий Схід, а корнет лейбгвардії імператорського гусарського полку завершив навчання в академії Генерального штабу й таки домігся руки своєї коханої. Блискучий офіцер Генерального штабу й молода дівчина, яка, проте, на той час уже була кавалером трьох бойових нагород, не могли побратися, адже він був буддистом, а вона – православною. Втім, закохані обійшли всі перепони – відпливши пароплавом до Стамбула, молодята таємно обвінчалися у грецькій церкві Святої Трійці.

Та сіамська королівська родина, природно, сприйняла цей шлюб як мезальянс, і молоду європейку при дворі не прийняли. Навіть після народження королівського онука Чули у 1908 році це ставлення не змінилося.

Але у 1910 році король Рама V (Чулалонгкорн) помер, і престол під іменем Рами VI посів його старший син Вачправуд. Він офіційно визнав шлюб свого брата, а Десницька одержала титул принцеси Сіаму вищого рангу під іменем На Пхітсанулок. Чакрабонгсе після повернення на Батьківщину був начальником Військової академії, а з 1912 року став на чолі Генерального штабу сіамської армії.

Влітку 1911 подружжя відвідало Київ.

Проблеми в сімейному житті з'явилися, коли 1918 року Чакрабонгсе закохався в принцесу Чаваліт, дочку свого далекого родича принца Роді. Катерина важко це переживала, адже в королівській родині Сіаму практикували багатожонство, і чоловік просив її змиритися з

суперницею. Але вона домоглася розлучення.

Їхній син Чула Чакрабонс залишився у Сіамі, адже був сином спадкоємця престолу (король Рама VI був бездітним), а Катерина Десницька влітку 1919 року виїхала до свого брата-дипломата в Шанхай. У Китаї працювала за фахом – у Червоному Хресті.

Як то кажуть, на чужій біді щастя не побудуєш – король заборонив Чакрабонгсе одружуватися з Чаваліт, бо вона була його племінницею. Пара жила в цивільному шлюбі. Невдовзі принц застудився, катаючись на яхті. 11 червня 1920 року Чакрабонгсе помер від запалення легень. Катерина приїхала ховати його. Небіжчик заповів майно лише синові й Чаваліт, проте король наказав розділити статки на трьох.

Катерина придбала в Шанхаї будинок. Одним із її квартирантів був американський електрик Гарі Клінтон. Невдовзі вони побралися. Із сином Чулою Катерина бачилася 1923 року (він навчався в приватній школі в Англії). Син не вибачив матері того, що вона покинула батька…

Через японсько-китайську війну у 30-х роках подружжя Клінтонів переїхало до США. Невдовзі вони розлучилися. Вже після закінчення Другої світової війни Катерина переїхала до Франції. Оселилася біля Парижа, де мешкала вдова її брата Івана з дітьми.

Принцеса Сіаму померла від серцевого нападу 3 січня 1960 року в Парижі, так уже і не побувавши більше на Батьківщині.

Її син Чула Чакрабонс закінчив Кембриджський університет, став істориком. У Лондоні одружився з англійкою Елізабет Хантер. Написав історію сіамської королівської династії Чакрі, до якої належав сам, де розповів про долю своїх батьків. Помер у 1964-му. Досі жива внучка Катерини Наріса Чакрабон, яка, до речі, написала про своїх предків книгу "Катя і принц Сіаму".

За життя та вже після смерті Катерина Десницька стала героїнею декількох художніх творів. Так, киянин Костянтин Паустовський у своїй автобіографічній повісті "Далекі роки" переповів цю романтичну історію. Катерина Десницька у Паустовського перетворилася на Катерину Весницьку; вона була подругою його сестри Галини і до неї залицявся його старший брат Борис.

Історію Катерини Десницької змальовано в романі Галини Востокової "Нефритове слоненя", де героїню названо Катериною Лесницькою.

Моменти біографії принцеси Сіаму відслідковуються також у мотивах творів Віктора Шкловського "Підписи до картинок" та Льва Кассиля "Будьте напоготові, Ваша Високосте".

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

Олег Верняєв здобув дві медалі на ЧЄ

На європейській першості зі спортивної гімнастики в швейцарському місті Берн працівник Збройних Сил України Олег Верняєв вчергове підтвердив високу майстерність та стабільність своїх результативних виступів.

В опорному стрибку Олег не залишив жодних шансів суперникам й з результатом 15,399 здобув медаль найвищого гатунку. Срібною медаллю Верняєв поповнив скарбничку збірної України у вправах на брусах (15,716).

Українка вдруге виграла “Московську шаблю”

На Гран-прі з фехтування на шаблях в Москві Олімпійська чемпіонка та призерка Ігор Ольга Харлан зуміла повторити свій минулорічний результат, здобувши “золото”.

Українка стала найкращою серед 128 фехтувальниць зі всіх куточків світу. У “золотому” поєдинку Ольга здобула перемогу над американкою Маріель Загуніс з рахунком 15:12.

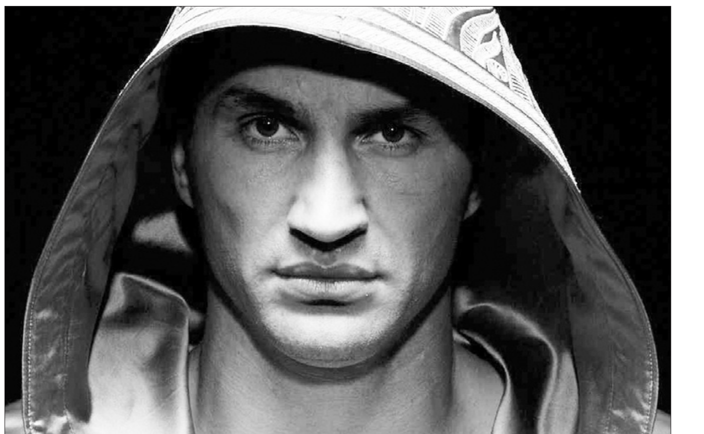
“Срібло” чемпіонату Європи з тріатлону

У Лісабоні (Португалія) проходить чемпіонат Європи з тріатлону серед еліти і юніорів. В змаганнях жінок українка Юлія Єлістратова стала срібним призером з результатом 2 години 4 хвилини 19 секунд. Перемогла британка Індія Лі, випередивши українку на 16 секунд.

В призову трійку увійшла також угорка Софія Ковач (2: 04.24). Серед юніорів золото завоював іспанець Хав'єр Ллух Перес (58.03). Українець Максим Анзін посів 47-е місце, програвши переможцю чотири з половиною хвилини.

Володимир Кличко: “Я перезарядився, я нокаутую Ф’юрі”

9 липня вперше більш ніж за 10 років український суперважкоатлет Володимир Кличко вийде на ринг претендентом.

У цей день в Манчестері (Англія) йому належить спробувати поквитатися з Тайсоном Ф'юрі за сенсаційну поразку за очками в 2015 році. Кличко стверджує, що зробить це, причому питань не залишить, адже виграє нокаутом. “Вірите ви чи ні, але мені подобається нинішній стан. Відчуваю себе краще і молодше. Я розслаблений, але насторожі. Хочу довести собі і фанам, що можу знову стати чемпіоном і успішно впоратися з цим викликом”, – заявив Володимир каналу Sky Sports.

- У той раз я ментально був відсутній в рингу і не давав волю кулакам, – зізнався українець. – За довгі роки захистів ставлення до боїв не те, що в поєдинку, де потрібно щось завойовувати. Після поразки це ставлення у мене змінилося. Я дійсно зараз щасливіший, ніж був раніше, і радий шансу довести, що “можу”. Відчуваю себе вільним. Набагато менше психологічного тиску. Я перезарядився. Фанам сподобається наш бій, як і мені самому. Я нокаутую Ф'юрі, – сказав Кличко.

Нагадаємо, що в листопаді минулого року Кличко сенсаційно програв Ф'юрі, втративши титули WBA, IBF, WBO і IBO. Згодом у Тайсона забрали пояс IBF за неможливість проведення обов'язкового захисту, і зараз ця регалія належить іншому британцеві – Ентоні Джошуа.

Підготував Владислав Дем'яненко.

Україна - до перемоги!

За тиждень до старту Євро-2016 національна збірна, здається, перебуває у хорошому гуморі. Перемога у контрольному матчі з румунами з рахунком 4:3, схоже, додасть впевненості підопічним Фоменка, а сам керманич збірної зробить усе, аби в колективі панувала бойова і дружня атмосфера: це стосується, насамперед, Степаненка та Ярмоленка, які на полі мають полюбити один одного, не те, щоб помиритися.

Це до того, що морально-психологічний стан, як у військовому підрозділі, так і на футбольному полі, відіграє величезну роль. Ми їдемо у Францію! У країну, де після домашнього тріумфу (2:0) у стиковому матчі ЧС-2014, ми програли французам (0:3). Минуло лише 2 роки, та гіркота цієї поразки, за крок до Бразилії, залишилася у нашій пам'яті. Втім, наші хлопці – професіонали, бодай, вміють зализувати рани і переналаштовуватися на нові пріоритети.

Нинішній склад національної збірної не виблискує зірками з топ-чемпіонатів Европи. Усі доморощені: “Динамо”, “Дніпро”, “Шахтар”, “Зоря”. Хіба що, Євген Коноплянка – новий гравець іспанської “Севільї”.

Кілька днів тому тренерський штаб, у складі якого тепер легендарний Шева, оприлюднив кінцеву заявку збірної Украини на Євро-2016.

Ось такий склад порадує нас у Франції, сподіваємось.

Воротарі: Андрій П'ятов (“Шахтар”), Денис Бойко (“Бешикташ”), Микита Шевченко (“Зоря”).

Захисники: Артем Федецький (“Дніпро”), В'ячеслав Шевчук, Олександр Кучер, Ярослав Ракицький, Богдан Бутко (всі – “Шахтар”), Євген Хачеріді (“Динамо”).

Півзахисники: Андрій Ярмоленко, Сергій Сидорчук, Денис Гармаш, Сергій Рибалка (всі – “Динамо”), Руслан Ротань (“Дніпро”), Тарас Степаненко, Віктор Коваленко (“Шахтар”), Олександр Караваєв (“Зоря”), Анатолій Тимощук (“Кайрат”), Євген Коноплянка (“Севілья”), Олександр Зінченко (“Уфа”).

Нападники: Роман Зозуля, Пилип Будковський, Євген Селезньов.

Тож, за бортом турніра опинились Олег Гусєв, Артем Кравець, Микита Каменюка, Євген Шахов, Іван Петряк та Максим Малишев.

Тепер щодо наших суперників в групі. Українці зіграють з Німеччиною, Польщею та Північною Ірландією.

Північна Ірландія

Ця збірна стала справжнім відкриттям відбірного турніру. 21 очко – і перше місце в групі з Румунією, Угорщиною, Фінляндією, Фарерськими ост. та Грецією. Переважна більшість гравців виступають в англійській Прем'єр-лізі та нижчих дивізіонах. З Україною ПІ зіграє 16 червня у Ліоні на новозбудованому красені “Стад-де-Люмьєр”, який вміщає понад 60000 вболівальників. Це буде п'ята зустріч збірних країн на офіційному рівні. Поки що ми не програвали північним ірландцям. Маємо дві перемоги та дві нічиї.

Польща

Поляків ми знаємо краще, а особливо їхніх зірок Роберта Левандовскі та Гжегожа Крихов'яка (Баварія і Севілья, відповідно). Саме ці хлопці більше за всіх псуватимуть нам нерви. Варто лише згадати той факт, що Левандовскі у 10 матчах відбору забивав аж 13 разів! Не забуваймо, що у відборі до Євро-2016 поляки завдали єдиної поразки збірній Німеччини – чинним чемпіонам світу. Тому компанія в нашій групі дуже серйозна. Поєдинок з поляками буде останнім. Він відбудеться 21 червня у Марселі на місцевому стадіоні під назвою “Велодром”.

Німеччина

Судячи із вище сказанного, а також величезного авторитету й завойованих трофеїв німецької футбольної дружини можна ставити крапку. Але не все так просто. Так, німці й справді виграли Мундіаль, але в команді наразі відбувається така незручна штука, як зміна поколінь. Приходять молоді виконавці, яким потрібна ігрова практика у складі збірної. Звідси і нестабільна гра, яку ми спостерігали протягом відбору. Поразка від поляків, а також програш та нічия від Ірландії. Та, попри всі негаразди, німці проявили характер і здобули путівку у Францію з першого місця. Саме з німцями 12 червня національна збірна України проведе свій перший матч на полі “П'єр Моруа” у невеличкому місті Вільньов д'Аск. Від першого матчу багато чого залежить. Тож, Україно, вперед!

Юрій Ігнат. “Крила України”.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”. м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ: 21007 м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96, факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8450 Зам. № 162220.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Виставку портретів українських воїнів відкрили в аеропорту “Бориспіль”

У Міжнародному аеропорту “Бориспіль” відкрилися виставки “16” і “Проекція”, присвячені героям антитерористичної операції. Уперше ці експозиції презентували у Second Floor Art Center, де їх могли бачити відвідувачі Адміністрації Президента України, а також гості безкоштовних екскурсій у вихідні дні. “Проекція” Юрія Білака у травні також експонувалася у “Мистецькому арсеналі”.

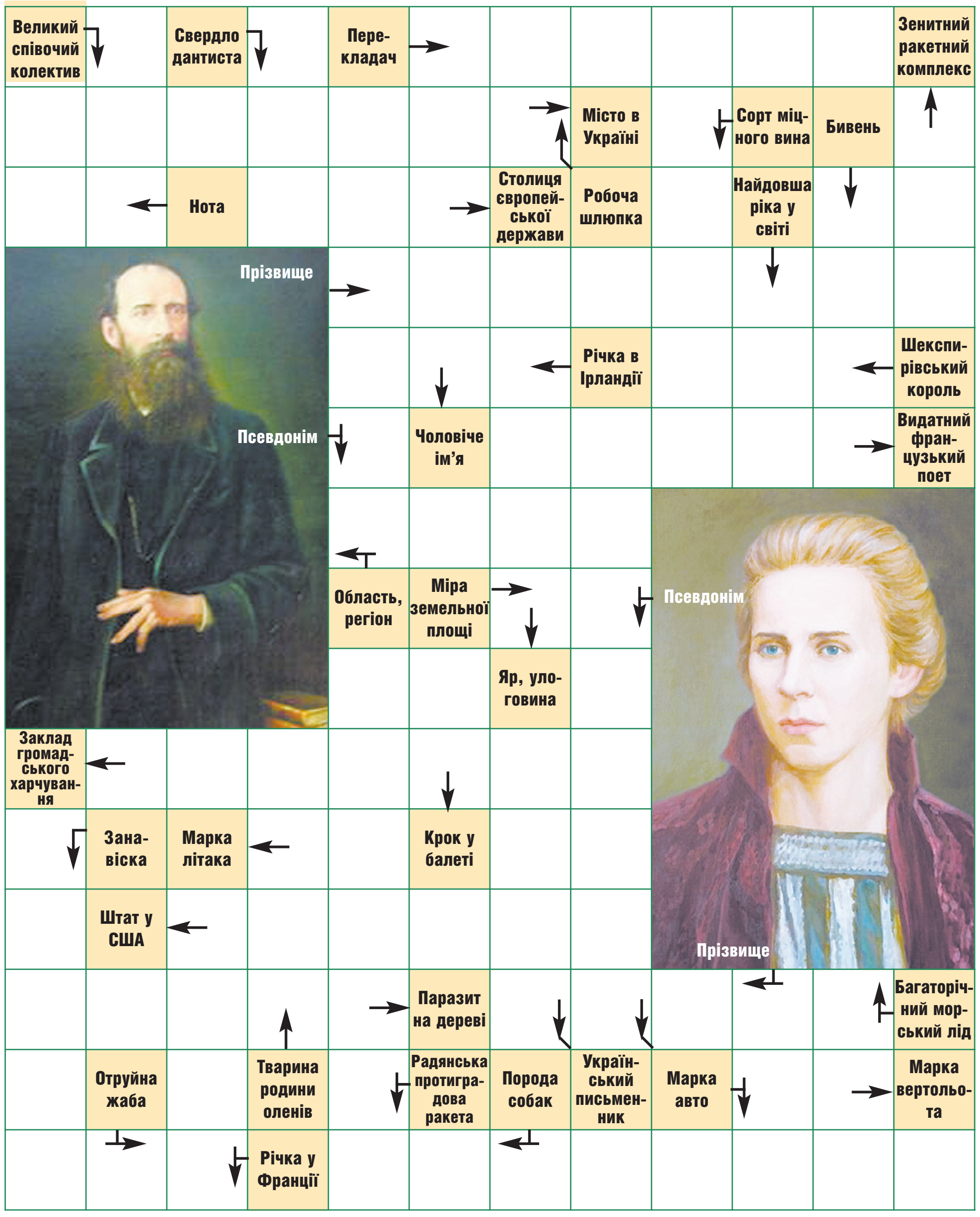
– Дуже важливо, аби гості України відчули, що це означає – захищати Україну і з чим зіштовхуються наші захисники. Іноземці побачать, що це реальні люди з реальними емоціями і переживаннями”, – сказав заступник Глави Адміністрації Президента України Ростислав Павленко, відкриваючи виставки.

Радник Глави АПУ, співзасновниця Українського кризового медіа-центру Наталка Попович подякувала керівництву летовища за наданий майданчик для виставок:

– Через ці зали щогодини проходить три тисячі людей. Тепер перше, що вони бачитимуть, – це очі наших Героїв.

Проект “16” фотографа Романа Ніколаєва – це 16 портретів українських воїнів та волонтерів, які зараз боронять Україну на сході. Виставка “Проекція” французького фотохудожника українського походження Юрія Білака складається з відомих класичних полотен, що проектуються на сучасні реалії війни на Донбасі.

Перша виставка Second Floor Art Center під назвою “Діячі”, що в незвичайний містецький спосіб зображає найвидатніших українців, після експонування в Міжнародному аеропорту “Бориспіль” найближчим часом прикрасить зали очікувань Міжнародного аеропорту “Львів” імені Данила Галицького.

У Дніпрі відкрили музей АТО

У Дніпрі відкрили перший в Україні вуличний музей АТО “Шляхами Донбасу”. Виставка нараховує 400 експонатів. Серед них – реальні речі з війни: військова техніка, снаряди та прострілені дорожні знаки. Над створенням експозиції працювали волонтери, історики, музейники, художники, дизайнери та обласна асоціація об'єднань учасників АТО.

У центрі виставки – асфальтована дорога. По обидва боки від неї – списана військова техніка, яка воювала на Донбасі. В експозиції представлені БТР, медична “таблетка”, міномет, зенітна установка, військовий джип, башта танка, згоріла машина тощо. Кожен експонат передає енергетику війни на сході України, розповідає історії її героїв – бійців, волонтерів та медиків.

– Дніпровщина однією з перших стала на захист Батьківщини від ворога. Заради миру не шкодували ні сил, ні здоров'я, ні життя. Кожному патріоту ми присвячуємо перший в Україні масштабний музей про події на сході. Військовим, добровольцям, волонтерам, медикам. Він називається “Музей громадянського подвигу Дніпропетровщини в подіях”, – зазначив очільник Дніпровської області Валентин Резніченко.

Особливу увагу на виставці привертає скульптура маленької дівчинки, котра дає яблуко бійцю. На її створення надихнула реальна історія, яка сталася з бійцем 42-го батальйону Іваном Погорілим.

– Мою роту розбили біля села Новокатеринівка Донецької області. Я отримав поранення і залишився один на полі бою. Неподалік бойовики розстріляли машину з сім'єю донецьких патріотів. Мені вдалося врятувати лише маленьку дівчинку. Навкруги йшли активні військові дії, ми з дитиною ще кілька днів ховалися в лісі, а потім потрапили в полон. Все завершилося добре: зараз дівчинка жива та здорова, мешкає з бабусею, – розповів Іван Погорілий.

Робота над внутрішньою експозицією Музею АТО ще триває. Вона займатиме 500 квадратних метрів і розташується поряд із вуличною експозицією, у приміщеннях Дніпровського історичного музею. Повністю відкрити музей планують до кінця року. Вулична виставка працює біля історичного музею. Вхід вільний.

На виставці можна побачити й блокпост Української армії в Пісках та “розвалини” Донецького аеропорту. Експозицію військової техніки доповнили простріленими знаками та гільзами. Екскурсії проводять музейники та бійці АТО. Серед перших відвідувачів музею – демобілізовані бійці та школярі.

Буде злива та буде світанок,
ще багато побачимо ми.
Є надія на завтрашній ранок,
доки в небі палають зірки.

Витрачаємо час на дрібниці,
та немає йому вороття.
Всі думки бережем наодинці,
зазираєм крізь них в майбуття.

Помилки лиш підуть на користь,
пройде проміжок, тільки змирись.
Буде темному світло натомість,
стануть кращі часи, ніж колись.

Юлія Золотницька.
м.Кіровоград.